

IPRB

ฉบับที่ 18 เดือนมกราคม-มีนาคม 2553

ISSN 1905-1166

- เหลือหลังเลนหน้าประกันวินาศภัยไทย

- เงินสำรองสำหรับความเสียหายที่ยังไม่สิ้นสุด

- Loss Ratio ฉบับนักธุรกิจ

- Insurance Banana Skins 2009

ฉบับต้อนรับปีชาล

From IPRB

สวัสดีปีใหม่ค่ะท่านผู้อ่านทุกท่าน... จดหมายข่าว IPRB ฉบับแรกต้อนรับปีเสือ (ชาล) 2553 นี้ หนาเป็นพิเศษ ให้ทุกท่านได้อ่านบทความพิเศษ (Special Scoop) กันอย่างจุใจถึง 4 เรื่อง คือ “เหลียวหลังแลหน้าประกันวินาศภัยไทย”, “เงินสำรองสำหรับความเสียหายที่ยังไม่สิ้นสุด (Unexpired Risk Reserve)”, “Loss Ratio ฉบับนักธุรกิจ” และ “Insurance Banana Skins 2009” ...เห็นชื่อเรื่องแล้วกระซิบกัน (ดังๆ) ว่า น่าติดตามทุกเรื่องค่ะ

ส่วนคอลัมน์ Actuaries' Corner ฉบับนี้ คุณพิเชฐ เจียรณนิทวีสิน ได้บอกเล่าถึงการ “สำรวจจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค” ก่อนที่จะก้าวสู่อาชีพนักคณิตศาสตร์ประกันภัย และปิดท้ายด้วยคอลัมน์ Hot Issue กับ “พักยก...ปรับปรุงกรอบ RBC” ซึ่งในปี 2553 นี้ บริษัทประกันภัยทุกบริษัทต้องเข้าร่วมการทดสอบคู่ขนาน (Parallel Run) กันแล้ว ส่วนการเปลี่ยนแปลงหลักๆ ของกรอบ RBC สำหรับการทดสอบคู่ขนานในปีนี้จะมียอะไรบ้างนั้น ติดตามได้ใน Hot Issue ฉบับนี้ค่ะ...

สำนักงานอตราเบี้ยประกันวินาศภัย (IPRB)

สารบัญ

ฉบับที่ 18 เดือนมกราคม-มีนาคม 2553

- 3 เหลียวหลังแลหน้าประกันวินาศภัยไทย
- 12 เงินสำรองสำหรับความเสียหายที่ยังไม่สิ้นสุด (Unexpired Risk Reserve)
- 18 Loss Ratio ฉบับนักธุรกิจ
- 23 Insurance Banana Skins 2009
- 25 กลีบกุหลาบที่โหยหา... กว่าจะมาเป็นแอคชัวรี : ตอนที่ 6 สำรวจจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค
- 29 พักยก...ปรับปรุงกรอบ RBC

จดหมายข่าว

IPRB

ISSN 1905-1166

จดหมายข่าว IPRB เป็นจดหมายข่าวราย 3 เดือน ซึ่งจัดทำโดย สำนักงานอตราเบี้ยประกันวินาศภัย (IPRB) หน่วยงานอิสระที่จัดตั้งขึ้นตามแผนยุทธศาสตร์การประกันภัยแห่งชาติ เพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์ข้อมูลสารสนเทศของการประกันวินาศภัย และทำหน้าที่นำเสนอต้นทุนความเสียหายของการรับประกันภัยประเภทต่างๆ เพื่อให้การกำหนดเบี้ยประกันภัยเป็นธรรมต่อทุกฝ่าย

หากท่านผู้อ่านมีข้อคิดเห็น หรือคำแนะนำใดๆ เกี่ยวกับจดหมายข่าว IPRB กรุณาติดต่อ

ฝ่ายสื่อสารองค์กร

สำนักงานอตราเบี้ยประกันวินาศภัย

ชั้น 14 สินธร ทาวเวอร์ อาคาร 2 เลขที่ 130

ถนนวิทย์ แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

โทรศัพท์ 0-2651-4506-9 โทรสาร 0-2651-4510

Website: <http://www.iprbthai.org>

e-mail: iprb@iprbthai.org

บทความและความคิดเห็นในจดหมายข่าวฉบับนี้เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแต่ละบุคคล สำนักงานอตราเบี้ยประกันวินาศภัยไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

เหลี่ยมหลังเลหน้าประกันวินาศภัยไทย

สำนักงานอัตรเบี้ยประกันวินาศภัย (IPRB)

ปัจจุบันธุรกิจประกันภัยไทยกำลังก้าวเข้าสู่ช่วงของการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญจากการที่สำนักงาน คปภ. ได้ปรับแนวคิดและกรอบในการกำกับธุรกิจโดยอิงหลักการสากลมากขึ้น และได้สะท้อนอย่างชัดเจนอยู่ในพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำหนดกรอบการดำรงเงินกองทุนของบริษัทประกันภัยให้เป็นไปตามความเสี่ยงที่แท้จริง ซึ่งจะนำมาใช้จริงตั้งแต่ปี 2554 เป็นต้นไป อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เราจะมองไปข้างหน้าว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร เราคงต้องแะมองดูสถานการณ์ปัจจุบันของธุรกิจประกันวินาศภัยไทยกันก่อน หลังจากนั้นก็จะง่ายขึ้นที่เราจะมองว่าจะมุ่งไปข้างหน้าได้อย่างไรจากจุดที่เรายืนอยู่

บทความนี้เรียบเรียงมาจากส่วนหนึ่งของเนื้อหาเรื่อง “State of Play of Thailand’s Non-Life Insurance Industry” นำเสนอโดย คุณ Andrew Leung, Chief Actuary ของ IPRB ใน Non-life Insurance Forum 2009 ซึ่งจัดโดย SOAT* และ IPRB เมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2552 ที่ผ่านมา จดหมายข่าว IPRB ฉบับแรกของปี 2553 นี้ จึงขอภาพรวมในเรื่องนี้มานำเสนอเพื่อให้ได้ประโยชน์ในวงกว้างค่ะ

ภาพรวมของธุรกิจ

ปี พ.ศ. 2552 อุตสาหกรรมประกันวินาศภัยไทยมีจำนวนบริษัทประกันภัยรวมทั้งสิ้น 73 บริษัท ซึ่งส่วนแบ่งตลาดกว่า 50% เป็นของบริษัทประกันภัย 10 อันดับแรก และในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ขนาดของเบี้ยประกันวินาศภัยรวมมีการเติบโตกว่าเท่าตัว โดยมีมูลค่ารวมกว่า 100,000 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2551 ด้วยอัตราการเติบโตเฉลี่ยราว 10% ต่อปี

การประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจนั้นยังคงครองสัดส่วนของเบี้ยประกันภัยสูงถึง 60% ของเบี้ยประกันวินาศภัยทั้งหมด ส่วนการประกันภัยประเภทอื่นๆ แต่ละประเภท

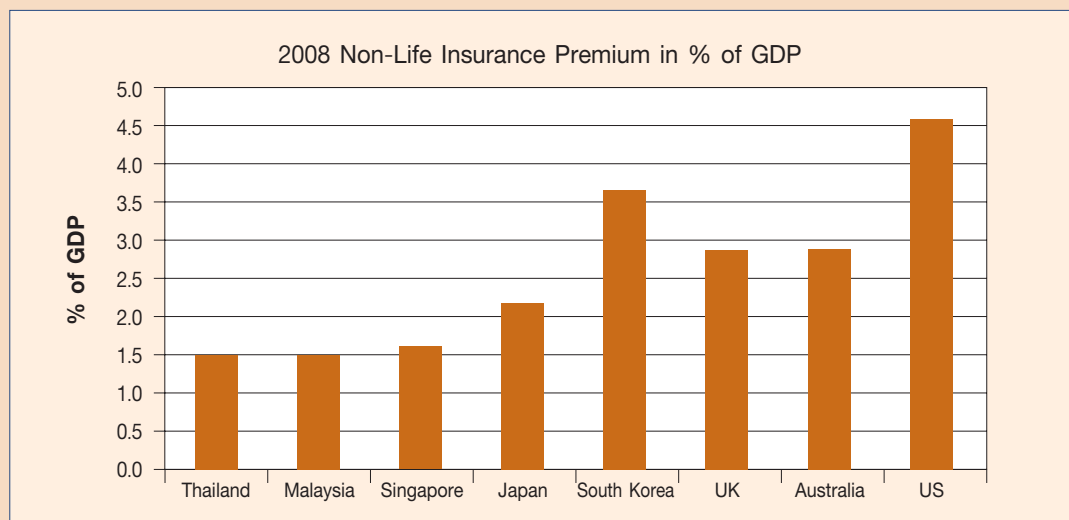
* The Society of Actuaries of Thailand (สมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยแห่งประเทศไทย)

นั้นยังมีสัดส่วนไม่ถึง 15% แต่ก็เป็นที่น่าสนใจว่าการประกันสุขภาพและอุบัติเหตุส่วนบุคคลนั้นมียอดการขยายตัวสูงอย่างต่อเนื่อง ทำให้สัดส่วนของเบี้ยประกันภัยเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จาก 5% ในปี พ.ศ. 2543 เป็น 11% ในปี พ.ศ. 2551

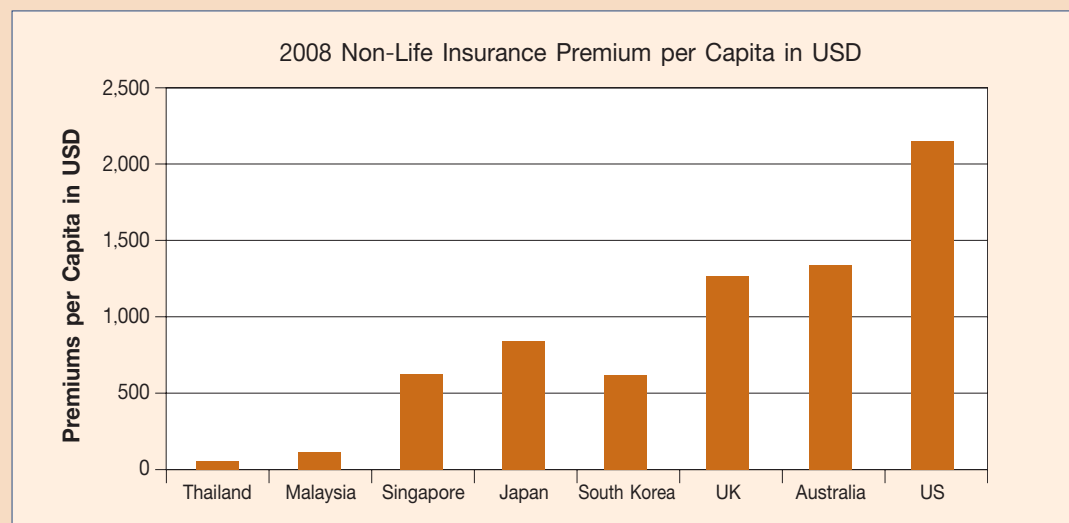
อย่างไรก็ตาม แม้ว่าอัตราการเติบโตของทั้งอุตสาหกรรมในทศวรรษที่ผ่านมาจะอยู่ในระดับสูง แต่เมื่อมองที่เบี้ยประกันวินาศภัยรวมต่อผลิตภัณฑ์

มวลรวมในประเทศ (GDP) นั้น เรามีเพียง 1.5% เท่านั้น ในขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้วล้วนอยู่ในระดับที่สูงกว่า 2.0%

นอกจากนี้ เมื่อดูค่าเบี้ยประกันภัยที่คนไทยแต่ละคนจ่ายให้กับการทำประกันวินาศภัย ค่าเฉลี่ยอยู่ที่เพียงประมาณ 65 เหรียญสหรัฐฯต่อปี หรือประมาณ 2,000 บาทเท่านั้น ซึ่งเทียบได้เพียงแค่ครึ่งหนึ่งของคนมาเลเซีย และเป็นเพียงแค่ 1 ใน 10

ที่มา: Swiss Re Sigma 3/2009

ที่มา: Swiss Re Sigma 3/2009

ของคนลิงค์ไปร่เท่านั้น (ตัวเลขที่แตกต่างกันนี้ส่วนหนึ่งอาจเนื่องมาจากระดับค่าครองชีพที่แตกต่างกันไปในแต่ละประเทศด้วย)

ข้อมูลที่กำลังข้างต้นมีใช้ข้อมูลใหม่แต่อย่างไร ผู้เกี่ยวข้องทราบได้ว่าธุรกิจการประกันวินาศภัยไทยยังมีโอกาสขยายตัวได้อีกมากทั้งในระยะกลางและระยะยาว และถือเป็นโจทย์ใหญ่สำหรับผู้ประกอบการที่ต้องขบคิด เราลองหลับตานึกดูว่า..ถ้าเบี้ยประกันภัยต่อหัวอยู่ที่ 3,000 บาท หรือ 4,000 บาท ขนาดของอุตสาหกรรมนี้จะใหญ่โตขนาดไหน

ประสิทธิภาพในการทำกำไร

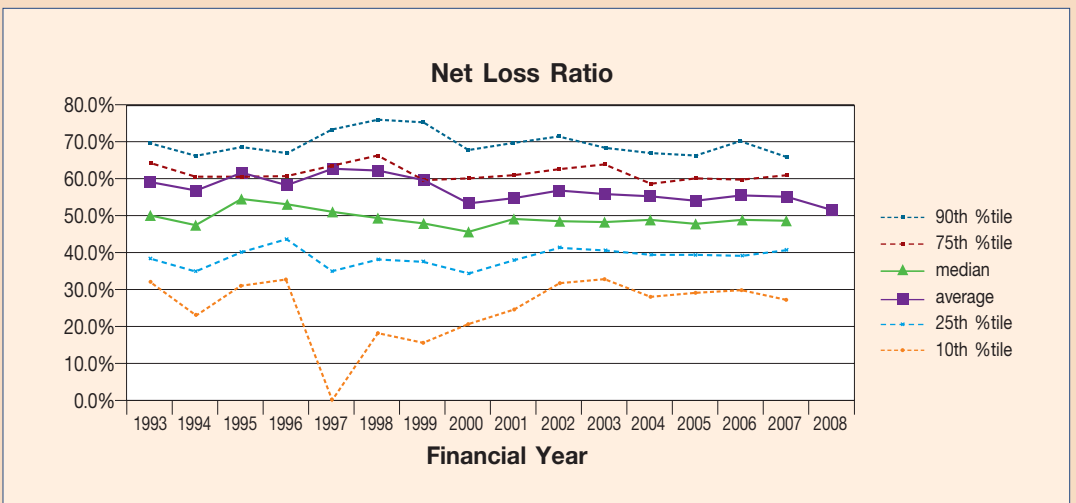
อุตสาหกรรมประกันวินาศภัยไทยเติบโตอย่างรวดเร็วแล้วจะมีความหมายอะไรหากทำธุรกิจแล้วไม่สามารถทำกำไรได้!!! ... เราลองมาดูกันว่าประสิทธิภาพ

ในกำไรของอุตสาหกรรมประกันวินาศภัยไทยในรอบ 10 ปีที่ผ่านมาเป็นอย่างไรบ้าง โดยแยกเป็นกำไรจากการรับประกันภัยและรายได้จากการลงทุน

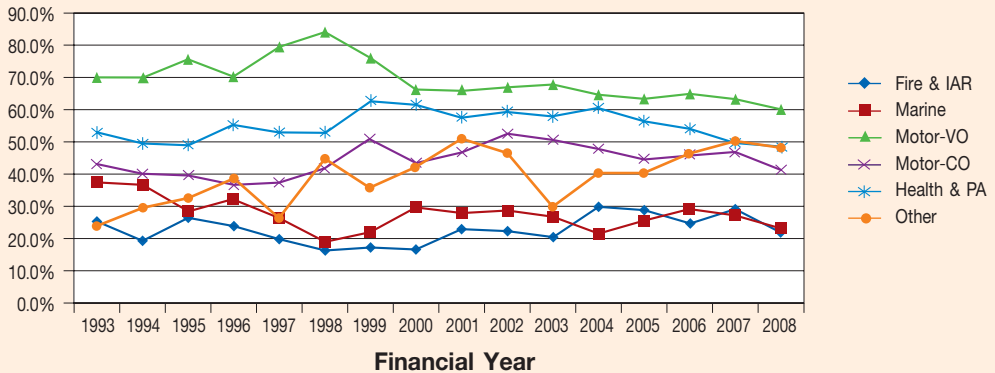
กำไรจากการรับประกันภัย (Underwriting Profit)

อัตราส่วนค่าสินไหมทดแทนสุทธิเฉลี่ยของอุตสาหกรรมประกันวินาศภัยไทยปรับตัวดีขึ้นอย่างต่อเนื่องและเห็นได้ชัดเจนในปี พ.ศ. 2551 (ค.ศ. 2008) ซึ่งอัตราส่วนค่าสินไหมทดแทนสุทธิเฉลี่ยลดลงมาอยู่ที่ 51.4% อย่างไรก็ตาม อัตราส่วนดังกล่าวมีความแตกต่างกันมากระหว่างบริษัทประกันภัย และแน่นอนว่ายังแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดในแต่ละประเภทของการประกันภัยด้วย กล่าวคือ การประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจซึ่งเป็นการประกันภัยหลักของตลาดมีอัตราส่วนค่าสินไหมทดแทนที่ 60% ซึ่งต่าง

	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008
Loss Ratio	62.5%	62.1%	59.7%	53.2%	54.7%	56.6%	55.8%	55.2%	53.9%	55.4%	55.0%	51.4%
Expense & Commission Ratio	33.6%	38.0%	41.6%	39.8%	41.6%	40.5%	41.4%	42.2%	43.7%	43.1%	44.3%	43.4%
Combined Ratio	96.1%	100.1%	101.3%	93.0%	96.2%	97.1%	97.2%	97.4%	97.6%	98.4%	99.3%	94.8%
U/W Profit Margin	3.9%	-0.1%	-1.3%	7.0%	3.8%	2.9%	2.8%	2.6%	2.4%	1.6%	0.7%	5.2%
Investment Return	11.1%	14.2%	8.1%	6.6%	6.1%	5.9%	6.2%	4.7%	4.6%	5.3%	5.4%	5.1%

Net Loss Ratios by Products

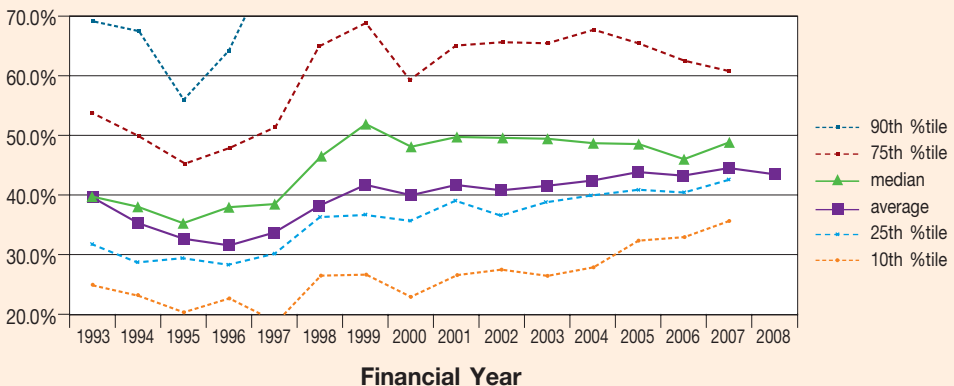
จากการประกันอัคคีภัยและการประกันความเสี่ยงภัยทรัพย์สิน (Industrial All Risks) รวมทั้งการประกันภัยทางทะเลและขนส่งที่มีอัตราส่วนค่าสินไหมทดแทนเฉลี่ยน้อยกว่า 30%

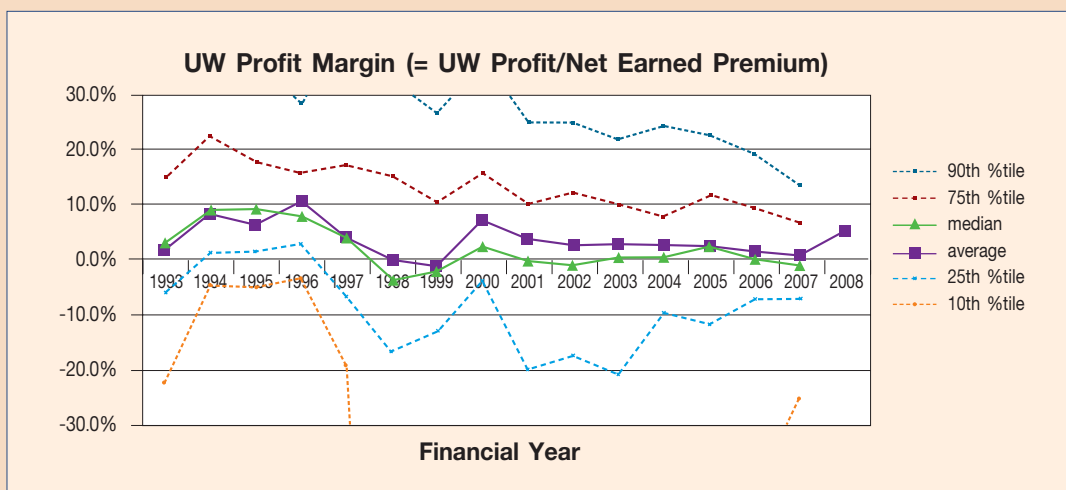
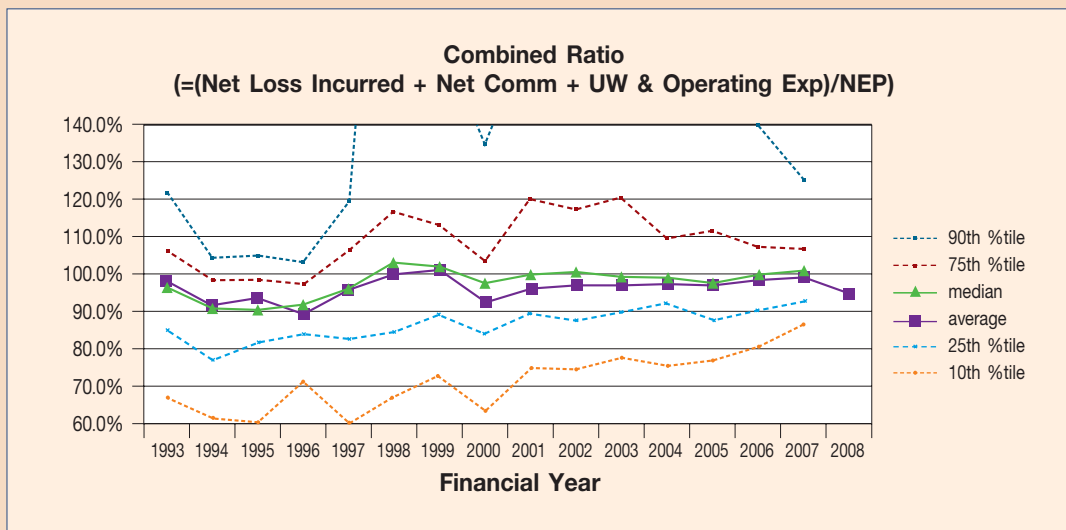
ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานเป็นค่าใช้จ่ายที่สำคัญอีกส่วนหนึ่ง อัตราค่าใช้จ่ายในการรับประกันภัยและค่าคอมมิชชันนั้นเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและรวดเร็วจาก 33.6% ในปี พ.ศ. 2540 (ค.ศ. 1997) เป็น 44.3% ในปี พ.ศ. 2550 (ค.ศ. 2007) ซึ่งเป็นผลจากการที่มีจำนวนบริษัทประกันวินาศภัยเพิ่มขึ้นมากตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 และไม่น่าแปลกใจที่

อัตราส่วนรวม (Combined Ratio) ได้ปรับตัวขึ้นจาก 96.1% เป็น 99.3% ซึ่งแสดงให้เห็นว่าอัตรากำไรจากการรับประกันภัย (Underwriting Profit Margin) ได้ลดลงจากระดับ 4% เหลือเพียง 0.7% ในช่วงปี พ.ศ. 2540-2550 (ค.ศ. 1997-2007)

อย่างไรก็ตาม ในปี พ.ศ. 2551 (ค.ศ. 2008) อัตรากำไรจากการรับประกันภัยของตลาดกลับมาฟื้นตัวดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ โดยกลับมาอยู่ที่ 5.5% ซึ่งเป็นผลโดยตรงจากอัตราส่วนค่าสินไหมทดแทนลดลงอย่างเห็นได้ชัดในเกือบทุกประเภทการรับประกันภัย แต่อัตราค่าใช้จ่ายในการรับประกันภัยและค่าคอมมิชชัน

Net Expense & Commission Ratio

โดยเฉลี่ยในปี พ.ศ. 2551 นั้น ยังทรงตัวอยู่ในระดับสูงอยู่ที่ 43.4% ลดลงจากปีก่อนหน้าเล็กน้อย การฟื้นตัวนี้ได้มีส่วนช่วยบรรเทาผลขาดทุนจากการลงทุนของบริษัทประกันภัยได้บางส่วนในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ

เรื่องประสิทธิภาพในการทำกำไรจากการรับประกันภัยนี้กำลังเป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญของอุตสาหกรรมประกันวินาศภัย ในความเป็นจริงบริษัทประกันภัยดำเนินธุรกิจโดยการรับประกันภัยและควรจะต้องทำกำไรจากการรับประกันภัยให้ได้ในระดับที่เหมาะสม แต่ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ภาพโดยรวมสะท้อนว่าอุตสาหกรรมนี้กลับไม่สามารถทำ

กำไรจากการรับประกันภัยเท่าไรนัก ซึ่งบ่งชี้ว่าอุตสาหกรรมนี้มีปัญหาเชิงพื้นฐานภายใต้สถานการณ์การประกอบธุรกิจในปัจจุบัน

ผลตอบแทนจากการลงทุน (Investment Return)

ผลตอบแทนจากการลงทุนเป็นรายได้อีกส่วนหนึ่งของบริษัทประกันวินาศภัย อัตราผลตอบแทนจากการลงทุน ซึ่งพิจารณาจากรายได้จากการลงทุน ต่อเบี้ยประกันภัยที่ถือเป็นรายได้สุทธิ ลดลงจากค่าเฉลี่ย 11.1% ในปี พ.ศ. 2540 (ค.ศ. 1997) เป็น 5.4% ในปี พ.ศ. 2550 (ค.ศ. 2007) และลดลงต่อเนื่องเหลือ 5.1% ในปี พ.ศ. 2551 (ค.ศ. 2008) ส่วนหนึ่งเกิดจากการลดลงของมูลค่าสินทรัพย์ แต่สาเหตุหลักมาจากอัตราดอกเบี้ยที่ลดลงตั้งแต่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจครั้งใหญ่ในประเทศไทย

จากข้อมูลที่น่าเสนอข้างต้น หากไม่นับการฟื้นตัวของผลการรับประกันภัยในปี พ.ศ. 2551 ผลการดำเนินงานตลอดทศวรรษระหว่างปี พ.ศ. 2540-2550 (ค.ศ. 1997-2007) แสดงให้เห็นว่าธุรกิจประกันวินาศภัยพึ่งพาผลตอบแทนจากการลงทุนเป็นอย่างมาก และอาจเรียกได้ว่ามากเกินไปจนทำให้บริษัทประกันภัยมีความเสี่ยงสูงจากกิจกรรมการลงทุน และสะท้อนให้เห็นได้ชัดจากเหตุการณ์วิกฤตการเงินโลก ในปี พ.ศ. 2551 เมื่อตลาดตราสารทุนร่วงลงไปกว่า 40% และอัตราดอกเบี้ยลดลงไปอยู่ที่ 1.5% ได้ทำให้มูลค่าสินทรัพย์หดหายกันไปตามๆ กัน และได้

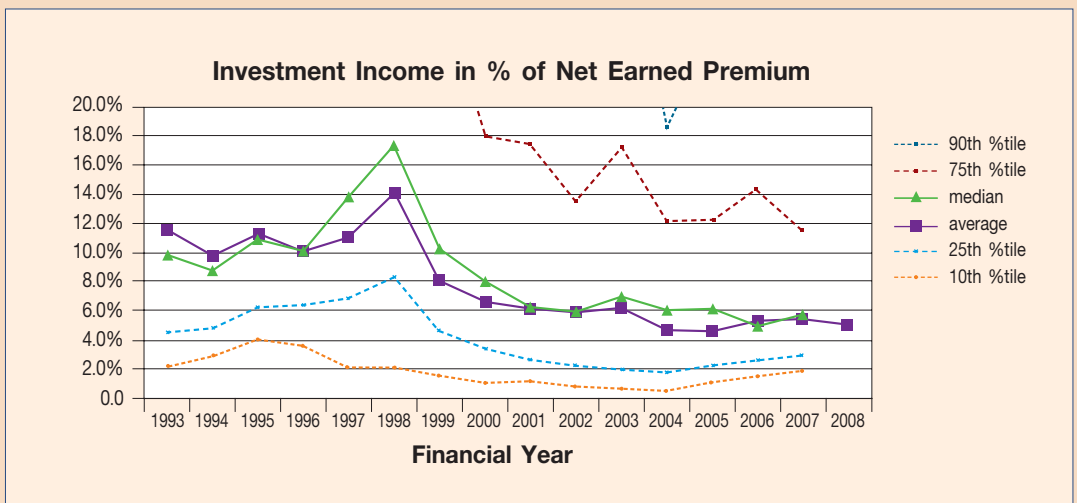

สิ้นคลอนไปถึงความเพียงพอของเงินกองทุน

โดยข้อเท็จจริงแล้ว ผลตอบแทนจากการลงทุนนั้นเป็นสิ่งที่บริษัทประกันวินาศภัยควบคุมได้ยากกว่าการทำกำไรจากการรับประกันภัย การพึ่งพาผลตอบแทนจากการลงทุนมากเกินไป จึงเสมือนเป็นการปล่อยให้ผลประกอบการของบริษัทประกันภัยขึ้นตรงกับภาวะตลาดการเงินหรือตลาดตราสารทุนในขณะนั้น !!!

อัตราผลตอบแทนต่อเงินกองทุน

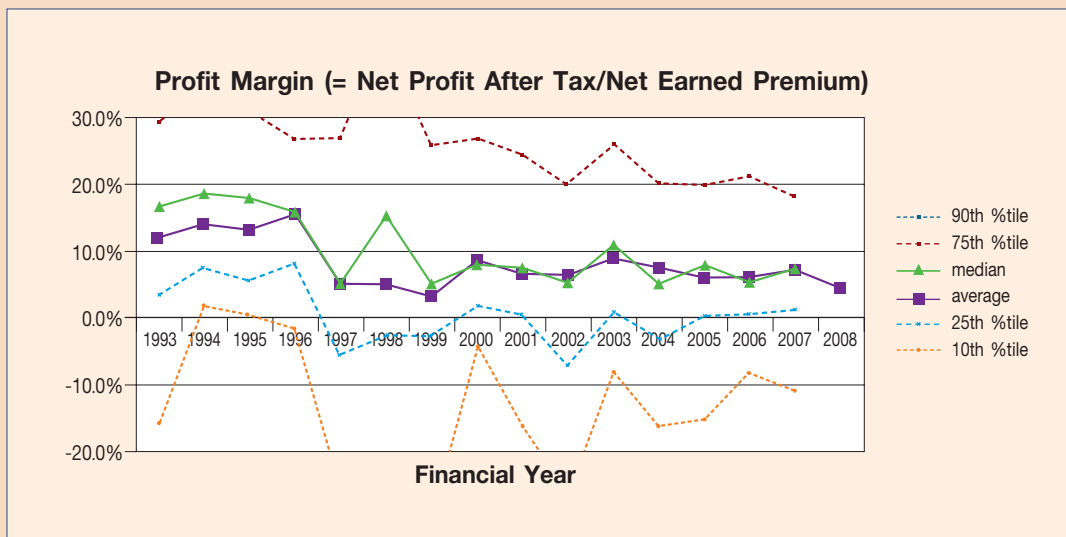
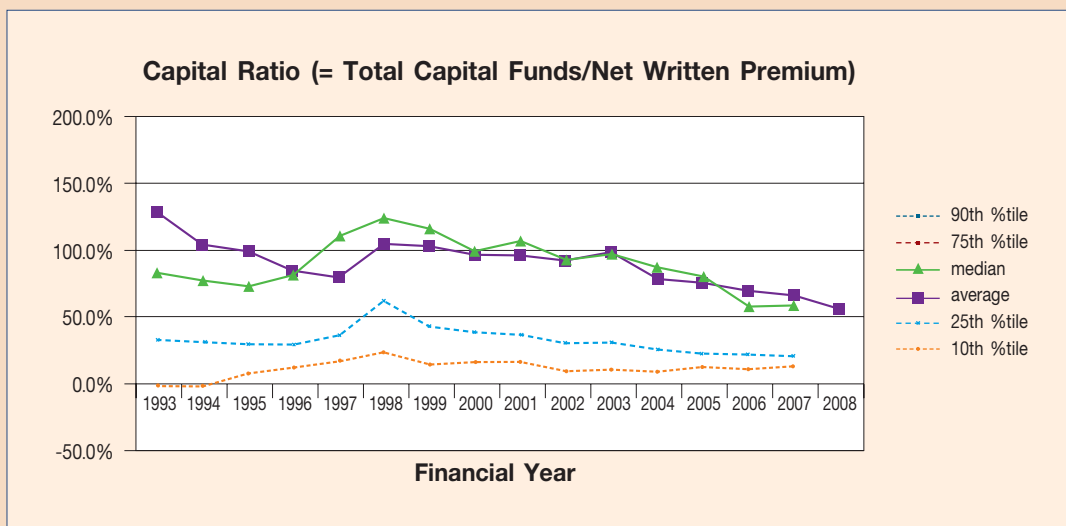
อัตราส่วนเงินกองทุนต่อเบี้ยประกันภัยรับสุทธิ (Capital Ratio) ของตลาดประกันวินาศภัยไทย ลดลงอย่างต่อเนื่องจากระดับ 97.9% ในปี พ.ศ. 2546 (ค.ศ. 2003) มาอยู่ที่ 65.7% ในปี พ.ศ. 2550

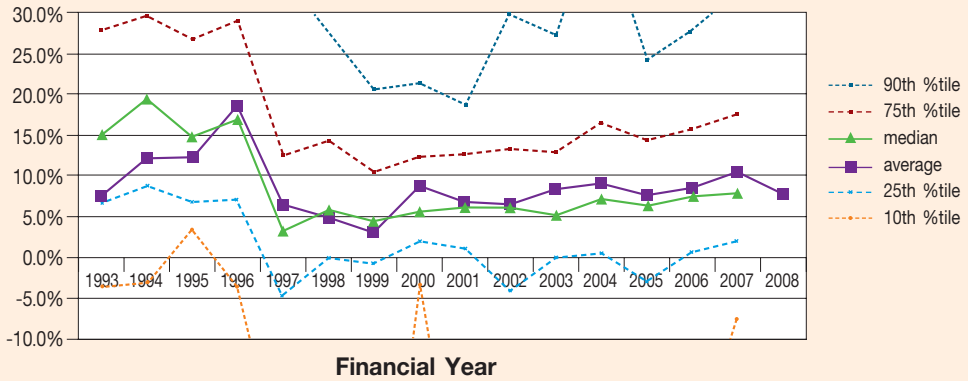
(ค.ศ. 2007) และทรุดตัวลงค่อนข้างแรงในปี พ.ศ. 2551 (ค.ศ. 2008) อยู่ที่ 56.3% ส่วนอัตราผลตอบแทนต่อเงินกองทุน (Return on Capital) นั้น น้อยกว่า 10% เกือบตลอดทศวรรษที่ผ่านมา และ ผลประกอบการของแต่ละบริษัทประกันภัยแต่ละแห่ง

แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ส่วนอัตรากำไรหลังหักภาษีต่อเบี้ยประกันภัยที่เป็นรายได้ (Profit Margin) อยู่ในระดับ 6%-9% ระหว่างปี พ.ศ. 2546-2550 (ค.ศ. 2003-2007) และลดลงอย่างแรงเหลือเพียง 4.4% ในปี พ.ศ. 2551 (ค.ศ. 2008)

	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008
Capital Ratio	79.2%	104.5%	103.2%	96.2%	95.2%	91.6%	97.9%	77.9%	74.8%	69.3%	65.7%	56.3%
Profit Margin	5.0%	5.1%	3.3%	8.6%	6.6%	6.3%	8.9%	7.5%	6.1%	6.1%	7.1%	4.40%
Return on Capital	6.5%	5.0%	3.1%	8.8%	6.8%	6.6%	8.4%	9.0%	7.6%	8.5%	10.5%	7.70%

Return on Capital (= Net Profit After Tax/Total Capital Funds)

สิบปีที่แล้วพันธบัตรรัฐบาลอายุ 10 ปีให้ผลตอบแทนโดยเฉลี่ยที่ประมาณ 5% ขณะที่ดัชนีผลตอบแทนของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยหรือที่รู้จักกันทั่วไปว่า “ตลาดหุ้น” ให้ผลตอบแทนเฉลี่ยอยู่ที่ 11% ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2545-2551 ขณะที่อัตราผลตอบแทนต่อเงินกองทุนเฉลี่ย (Return on Capital) ของอุตสาหกรรมประกันวินาศภัยนั้นอยู่ที่ราว 7%-8% สิ่งที่ต้องตั้งคำถามก็คือ ธุรกิจประกันวินาศภัยไทยยังเป็นธุรกิจที่น่าลงทุนอยู่หรือไม่??

กรอบการกำกับดูแลใหม่

บางท่านอาจจะถามว่ามันเหมาะสมหรือไม่ที่จะนำหลักเกณฑ์การดำรงเงินกองทุนตามความเสี่ยงมาบังคับใช้กับอุตสาหกรรมประกันภัย? คำตอบก็คือ “เหมาะสม” อย่างที่สุด ทั้งนี้เพราะหลักเกณฑ์ที่เราใช้กันในปัจจุบันยังมีข้อบกพร่องอยู่มาก

หลักเกณฑ์ที่ใช้ในปัจจุบันกำหนดให้เงินกองทุนขั้นต่ำเป็นอัตราส่วนของเบี้ยประกันภัยรับสุทธิ ซึ่งหากเราพิจารณาบริษัทประกันภัย 2 บริษัทที่มีลักษณะการรับประกันภัยและนโยบายการลงทุนไม่

เหมือนกัน บริษัท ก ขายประกันภัยรถยนต์เป็นหลัก และมีการลงทุนในหุ้นเป็นหลัก กับบริษัท ข ที่ขายประกันอัคคีภัยเป็นหลักและเน้นลงทุนในหลักทรัพย์ที่ให้ผลตอบแทนที่แน่นอน แต่ปัจจุบันทั้งสองบริษัทนี้ใช้เกณฑ์การดำรงเงินกองทุนแบบเดียวกัน คือ 10% ของเบี้ยประกันภัยรับสุทธิ

หลักเกณฑ์ปัจจุบันนี้ง่ายก็จริง แต่ทว่าหลักเกณฑ์นี้ไม่ได้มองถึงลักษณะเฉพาะในการประกอบธุรกิจของบริษัทประกันภัยแต่ละบริษัท หลักเกณฑ์ดังกล่าวจึงไม่สามารถสะท้อนความเสี่ยงที่แท้จริงในบริษัทประกันภัยแต่ละบริษัทได้ รวมทั้งไม่จูงใจให้เกิดนวัตกรรมใหม่ๆ ไม่ทำให้เกิดการแข่งขันที่มีเหตุมีผล และไม่นำไปสู่การเป็นตลาดที่มีประสิทธิภาพ

ความหมายโดยนัยของหลักเกณฑ์ใหม่

เงินกองทุนขั้นต่ำภายใต้กรอบการดำรงเงินกองทุนตามความเสี่ยง (Risk-Based Capital Regime) นั้นดูจะเข้มงวดมากกว่าหลักเกณฑ์ที่ใช้ในปัจจุบัน และเป็นไปได้ว่าบริษัทประกันวินาศภัยไทยหลายแห่งอาจจะต้องเพิ่มทุน

อย่างไรก็ตาม ด้วยอัตราผลตอบแทนต่อเงินกองทุนเพียง 7%-8% ของธุรกิจประกันวินาศภัย คุณไม่อาจจะสามารถดึงดูดเม็ดเงินลงทุนใหม่จากผู้ถือหุ้นเดิมหรือผู้ลงทุนใหม่ได้เมื่อเปรียบเทียบกับการลงทุนในสินทรัพย์ประเภทอื่น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่บริษัทประกันภัยจะต้องให้ความสำคัญและมุ่งเน้นที่ประสิทธิภาพในการกำไรหรือการสร้างผลตอบแทนให้กับผู้ถือหุ้นมากขึ้น รวมทั้งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมุ่งเน้นที่ประสิทธิภาพในการบริหารเงินกองทุนให้ดีขึ้นอีกด้วย!!!

บทสรุป

ธุรกิจประกันวินาศภัยไทยมีการเติบโตที่ดีเยี่ยมในช่วงสิบปีที่ผ่านมาและยังมีโอกาสที่จะเติบโตต่อไปได้อีกมาก แต่ด้วยปัจจุบันมีบริษัทประกันวินาศภัยถึงกว่า 70 บริษัท ผลกระทบที่ประกันภัยก็ยังไม่มีความแตกต่างกันอย่างโดดเด่นชัดเจนนัก อีกทั้งอัตราผลตอบแทนต่อเงินกองทุนก็น่าจะเรียกได้ว่ายังไม่เพียงพอการนำกรอบการดำรงเงินกองทุนตามความเสี่ยงมาใช้ อาจเป็นการเร่งให้บริษัทประกันภัยหลายแห่งเกิด

การเปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งที่ดีไกลเกินเอื้อม ซึ่งส่งผลให้ผู้ประกอบการจำเป็นต้องหันมาวิเคราะห์ตนเองอย่างจริงจังและอาจต้องตัดสินใจในสิ่งที่ยากยิ่ง

ความท้าทายอันยิ่งใหญ่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงแนวคิดในการดำเนินธุรกิจของอุตสาหกรรมประกันภัยเป็นอย่างมาก ซึ่งทั้งบริษัทประกันภัยและหน่วยงานกำกับดูแลจะต้องเปลี่ยนวิธีการทำงานและจะต้องเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อีกมาก ...แน่นอนว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ หรือใช้ความพยายามแบบง่าย ๆ ที่จะเปลี่ยนแปลงกันได้ แต่ทว่าคนที่ทำได้สำเร็จก็จะได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่าเป็นรางวัล !!!

เงินสำรองสำหรับความเสี่ยงภัยที่ยังไม่สิ้นสุด (Unexpired Risk Reserve)

Andrew Leung, FIAA *

ภาระหนี้สินของบริษัทประกันวินาศภัยที่แสดงไว้ในงบดุลประกอบด้วยหลายรายการด้วยกัน แต่มีหนี้สินสำคัญอยู่ 2 ส่วนซึ่งเป็นหนี้สินหรือภาระผูกพันที่บริษัทประกันภัยมีต่อผู้เอาประกันภัย ซึ่งทั้ง 2 ส่วนที่ว่านั้นถือเป็นหนี้สินหลักของบริษัทประกันภัยในการดำเนินธุรกิจเลยทีเดียว และเป็นสิ่งที่มีผลอยากจะพูดคุยนในจดหมายข่าวฉบับนี้ครับ ส่วนแรกก็คือเงินสำรองสำหรับความรับผิดชอบต่อค่าสินไหมทดแทน (*Outstanding Claims Liabilities Reserve*) ส่วนที่สอง ได้แก่ เงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถึงเป็นรายได้ (*Unearned Premium Reserve*) และเงินสำรองทางเทคนิคตัวใหม่ ซึ่งบ้านเรายังไม่ค่อยคุ้นเคยกัน นั่นคือ เงินสำรองสำหรับความเสี่ยงภัยที่ยังไม่สิ้นสุด (*Unexpired Risk Reserve*) ซึ่งผมจะอธิบายมากกว่าเล็กน้อยในบทความนี้

เงินสำรองสำหรับความรับผิดชอบต่อค่าสินไหมทดแทน

เงินสำรองสำหรับความรับผิดชอบต่อค่าสินไหมทดแทน หมายถึง เงินสำรองที่บริษัทจะต้องจัดสรรไว้สำหรับความเสียหายหรือความสูญเสียที่เกิดขึ้นแล้วในปีหนึ่งๆ และการชดเชยค่าสินไหมทดแทนต่อผู้เอาประกันภัยยังไม่สิ้นสุด ทั้งนี้ไม่ว่าบริษัทได้รับรายงานความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้วหรือไม่ก็ตาม เพื่อให้การรับรู้รายได้และค่าใช้จ่ายมีความสมดุลกัน และเป็นไปตามหลักการบัญชีสากลอีกด้วย มิฉะนั้นแล้วค่าสินไหมทดแทนที่ปรากฏในรายงานทางการเงินของบริษัทอาจไม่สะท้อนฐานะการเงินที่แท้จริงได้ อันเป็นผลมาจากความล่าช้าในการรายงานความเสียหายที่เกิดขึ้นและการตกลงค่าสินไหมทดแทน

* Andrew Leung, FIAA, Chief Actuary, The Insurance Premium Rating Bureau (IPRB)

วิธีการคำนวณเงินสำรองส่วนนี้ บ้านเราค่อนข้างคุ้นเคยกันแล้วกับการใช้ Chain-Ladder Method เนื่องจากสำนักงาน คปภ. ได้กำหนดให้บริษัทประกันภัยคำนวณเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนโดยใช้วิธีการทางคณิตศาสตร์ประกันภัยสากลมาระยะเวลาหนึ่งแล้ว ซึ่งผมขออนุญาตไม่พูดถึงรายละเอียดในบทความนี้นะครับ

เงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถือเป็นรายได้และเงินสำรองสำหรับความเสี่ยงภัยที่ยังไม่สิ้นสุด

นอกจากเงินสำรองสำหรับความรับผิดชอบค่าสินไหมทดแทนแล้ว บริษัทประกันภัยยังมีภาระผูกพันจากกรรมธรรม์ที่ยังมีความคุ้มครองอยู่อีกส่วนหนึ่งและจำเป็นต้องจัดสรรเงินสำรองไว้เพื่อชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจากความเสียหายหรืออุบัติเหตุที่อาจจะเกิดขึ้นกับผู้เอาประกันภัยในอนาคตจนกว่าสัญญาประกันภัยจะสิ้นสุด เรากำลังพูดถึง “เงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถือเป็นรายได้ (Unearned Premium Reserve)” และ “เงินสำรองสำหรับความเสี่ยงภัยที่ยังไม่สิ้นสุด (Unexpired Risk Reserve)” นั่นเอง

เป็นที่ทราบกันดีว่าบริษัทประกันภัยรับเบี้ยประกันภัยทั้งจำนวนมาล่วงหน้าจากผู้เอาประกันภัยเพื่อแลกกับการให้ความคุ้มครองต่างๆ ตามที่ระบุไว้ในสัญญาประกันภัย ซึ่งสัญญาประกันภัยส่วนใหญ่สำหรับการประกันวินาศภัยมีระยะเวลา 1 ปี บริษัทประกันภัยจึงไม่สามารถรับรู้เบี้ยประกันภัยที่ได้รับเป็นรายได้ทั้งหมดได้ในทันที และจำเป็นต้องจัดสรรเงินสำรองไว้สำหรับระยะเวลาคุ้มครองที่ยังเหลืออยู่ ณ ล้วงเวลาต่างๆ (เช่น ล้วนปี ล้วนไตรมาส หรือ ล้วนเดือน) เงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถือเป็นรายได้ จึงหมายถึง จำนวนเบี้ยประกันภัยส่วนที่ยังไม่สามารถนับเป็นรายได้ ซึ่งโดยทั่วไป

คำนวณจากสัดส่วนของระยะเวลาความคุ้มครองที่เหลืออยู่ต่อระยะเวลาคุ้มครองทั้งหมด ทั้งนี้เพื่อให้การรับรู้รายได้และค่าใช้จ่ายสมดุลกัน อีกทั้งเป็นไปตามหลักการบัญชีสากลเช่นเดียวกันกับเงินสำรองสำหรับความรับผิดชอบค่าสินไหมทดแทน บริษัทประกันภัยจัดสรรเงินสำรองเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถือเป็นรายได้ไว้เพื่อดูแลความเสียหายที่ยังไม่ได้เกิดขึ้น หากแต่บริษัทประกันภัยมีภาระผูกพันที่จะต้องชดใช้ค่าเสียหายเมื่อเกิดความเสียหายหรืออุบัติเหตุใดๆ ขึ้นกับผู้เอาประกันภัยระหว่างที่สัญญาประกันภัยยังมีความคุ้มครองอยู่ ซึ่งแน่นอนว่ามีผลต่อทั้งค่าใช้จ่ายและกำไรที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

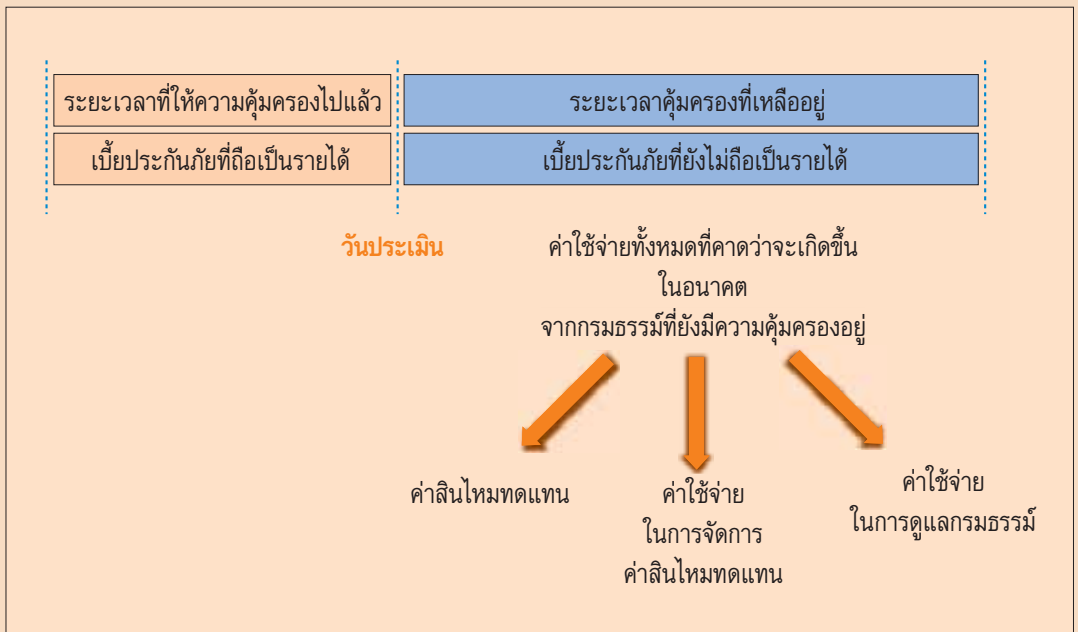
อย่างไรก็ตาม ภายใต้กรอบมาตรฐานการรายงานทางการเงินสากล รวมถึงกรอบการดำรงเงินกองทุนตามความเสี่ยงของไทย ซึ่งกำลังจะมีผลบังคับใช้ในอนาคตอันใกล้นี้ กำหนดให้บริษัทประกันภัยวัดความเพียงพอของเงินสำรองที่จัดสรรไว้สำหรับรองรับภาระผูกพันที่บริษัทมีทั้งหมด ซึ่งนักคณิตศาสตร์ประกันภัยที่รับผิดชอบในการประมาณการเงินสำรอง (Reserving Actuary) จะต้องวิเคราะห์ข้อมูลของบริษัทและให้ความเห็นของตนเอง โดยสิ่งที่นักคณิตศาสตร์ประกันภัยจะต้องวิเคราะห์ออกมาก็คือ ประมาณการภาระผูกพันจากค่าสินไหมทดแทนและค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องจากภัยที่ยังไม่หมดความคุ้มครอง (Unexpired Risk Liabilities)

หากผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าประมาณการค่าสินไหมทดแทนและค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องจะเกิดขึ้นจากภัยที่ยังไม่หมดความคุ้มครอง สูงกว่าเงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถึงเป็นรายได้ ซึ่งหมายถึงว่าเงินสำรองส่วนนี้ไม่เพียงพอที่จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนและค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องในอนาคต บริษัทประกันภัยก็จำเป็นต้องตั้งสำรองเพิ่มเติมทันที ยกตัวอย่างเช่น ณ สิ้นปี 2552 บริษัทประกันภัยจัดสรรเงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถึงเป็นรายได้ทั้งหมดไว้ที่ 80 ล้านบาท แต่เมื่อนักคณิตศาสตร์ประกันภัยประเมินภาระผูกพันจากค่าสินไหมทดแทนและค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องที่แท้จริงแล้ว ปรากฏว่าอาจมีสูงถึง 97 ล้านบาท บริษัทจำเป็นต้องจัดสรรเงินสำรองส่วนนี้เพิ่มขึ้นอีก 17 ล้านบาท ซึ่งโดยทั่วไปเรียกเงินสำรองส่วนที่เพิ่มขึ้นนี้ว่าเงินสำรองสำหรับความไม่เพียงพอของเบี้ยประกันภัย (Premium Deficiency Reserve)

เหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้นสะท้อนให้

บริษัททราบว่าเบี้ยประกันภัยที่เรียกเก็บจากผู้เอาประกันภัยไม่เพียงพอ ซึ่งในทางเทคนิคอธิบายได้ว่าเกิดจากการที่ค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นจริงสูงกว่าที่คาดการณ์ไว้ตอนที่คำนวณเบี้ยประกันภัย ซึ่งปกติอัตราเบี้ยประกันภัยจะคำนวณจากข้อมูลในอดีต ประกอบกับข้อสมมติฐาน และดุลยพินิจต่างๆ ของนักคณิตศาสตร์ประกันภัย ซึ่งอาจจะไม่สามารถพยากรณ์เหตุการณ์ในอนาคตได้อย่างถูกต้องทั้งหมด และทำให้เกิดการเบี่ยงเบนดังกล่าวขึ้นได้ หรืออีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เบี้ยประกันภัยไม่เพียงพอรองรับความเสี่ยงก็คือ การแข่งขันอย่างไม่มีวินัยในตลาด ซึ่งอาจเกิดขึ้นทั้งโดยที่รู้และไม่รู้ว่าเบี้ยประกันภัยไม่เพียงพอ

มาถึงตรงนี้แล้ว หากจะไม่พูดถึงวิธีการคำนวณเงินสำรองสำหรับความเสี่ยงภัยที่ยังไม่สิ้นสุด (Unexpired Risk Reserve) ลักหน้อยก็คงจะดูกระไรอยู่ล่ะครับ ผมขอยกตัวอย่างวิธีการง่ายๆ วิธีหนึ่งที่คำนวณ โดยใช้อัตราส่วนความเสียหายและ

รูปที่ 1 องค์ประกอบของเงินสำรองสำหรับความเสี่ยงภัยที่ยังไม่สิ้นสุด (Unexpired Risk Reserve)

Unexpired Risk Reserve

$$= \text{Unearned Premium Reserve} * (\text{Loss Ratio} + \text{Maintenance Expense Ratio})$$

เงินสำรองความเสียหายที่ยังไม่สิ้นสุด

$$= \text{เบี้ยประกันที่ยังไม่ถึงเป็นรายได้} * (\text{อัตราส่วนความเสียหาย} + \text{อัตราค่าใช้จ่ายในการดูแลกรมธรรม์})$$

อัตราค่าใช้จ่ายในการดูแลกรมธรรม์ที่คาดการณ์ว่าจะเป็น (Expected Loss and Maintenance Expense Ratio) มาช่วยในการคำนวณ โดยมีสูตรการคำนวณตามกรอบด้านบน

สูตรการคำนวณนี้บอกเราว่า เงินสำรองสำหรับความเสียหายที่ยังไม่สิ้นสุดจะมากกว่าเงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันที่ยังไม่ถึงเป็นรายได้ก็ต่อเมื่อผลรวมของอัตราส่วนความเสียหายและอัตราค่าใช้จ่ายค่าใช้จ่ายในการดูแลกรมธรรม์มากกว่าผลรวมของอัตราความเสียหาย ค่าใช้จ่าย กำไร และ ค่าเพื่อความไม่แน่นอน (Contingency loading) ซึ่งบริษัทกำหนดไว้ตอนที่คำนวณอัตราเบี้ยประกัน

ส่วนอัตราค่าใช้จ่ายในการดูแลกรมธรรม์สามารถคำนวณมาจากส่วนของค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวข้องกับการได้ธุรกิจมา (Non-acquisition expenses) อาทิ ค่าบำนาญ ค่าการตลาด ค่าใช้จ่ายบุคลากรที่ไม่เกี่ยวข้อง ซึ่งค่าใช้จ่ายดังกล่าวใช้สำหรับดูแลกรมธรรม์ที่ยังมีผลบังคับอยู่จนกว่าจะสิ้นความ

คุ้มครอง

ข้อมูลค่าสินไหมทดแทนและอัตราส่วนความเสียหายของปีอุบัติเหตุในอดีต นับว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีอันหนึ่งในการคาดการณ์อัตราความเสียหายที่เหมาะสมเพื่อใช้ในการคำนวณเงินสำรองสำหรับความเสียหายที่ยังไม่สิ้นสุด ทั้งนี้อาจจะต้องมีการปรับตัวเลขโดยอาจจะพิจารณาจากแนวโน้มอัตราเบี้ยประกัน อัตราเงินเฟ้อ การเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างของค่าใช้จ่าย และข้อมูลรายการสินไหมทดแทนที่ผิดปกติ ซึ่งทำให้อัตราส่วนความเสียหายในอดีตไม่สามารถสะท้อนภาพที่แท้จริงในอนาคตได้ลองมาดูตัวอย่างกันครับ

เราใช้วิธีการ Chain Ladder กับข้อมูลค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้น (Incurred Claims) ในการคำนวณค่าสินไหมทดแทนค้างจ่ายทั้งหมด (Outstanding Claims Liabilities) รวมทั้งหามูลค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นสมบูรณ์ (Ultimate Incurred Claims)

Cumulative Incurred Claims Development

Accident Year	Development Year							
	1	2	3	4	6	7	8	
2003	27,548	33,183	33,574	33,161	33,012	32,989	32,984	
2004	29,434	33,777	33,532	33,318	33,300	33,276		
2005	25,680	26,555	27,181	27,539	27,328			
2006	24,079	25,544	26,430	27,492				
2007	22,558	27,240	26,644					
2008	16,871	18,894						
2009	14,956							

Loss Development Factors

Accident Year	Development Year						
	1	2	3	4	5	6	7
2003		1.20	1.01	0.99	1.00	1.00	1.00
2004		1.15	0.99	0.99	1.00	1.00	
2005		1.03	1.02	1.01	0.99		
2006		1.06	1.03	1.04			
2007		1.21	0.98				
2008		1.12					
2009							
Weighted Avg		1.130	1.007	1.007	0.996	0.999	1.000
Selection		1.150	1.010	1.010	1.000	1.000	1.000

Projected Incurred Claims

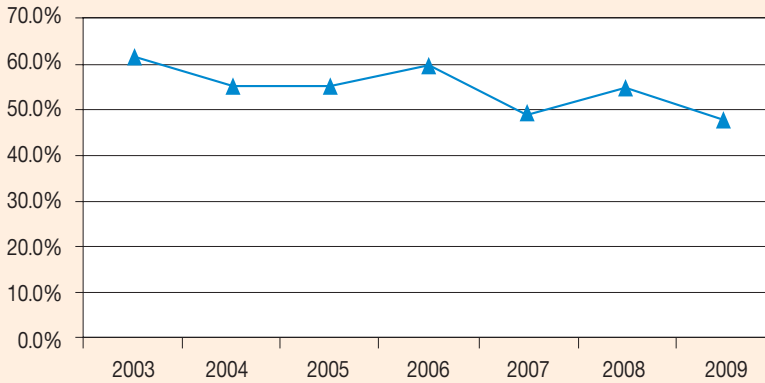
Accident Year	Development Year						
	1	2	3	4	5	6	7
2003	27,548	33,183	33,574	33,161	33,012	32,989	32,984
2004	29,434	33,777	33,532	33,318	33,300	33,276	33,276
2005	25,680	26,555	27,181	27,539	27,328	27,328	27,328
2006	24,079	25,544	26,430	27,492	27,492	27,492	27,492
2007	22,558	27,240	26,644	26,910	26,910	26,910	26,910
2008	16,871	18,894	19,083	19,274	19,274	19,274	19,274
2009	14,956	17,199	17,371	17,545	17,545	17,545	17,545

อัตราส่วนความเสียหายสมบูรณ์ (Ultimate Loss Ratios) ของปีอุบัติเหตุต่างๆ แสดงในตารางด้านล่างนี้

ในกรณีนี้อัตราความเสียหายสมบูรณ์ (Ultimate Loss Ratios) ระหว่างปี 2003 - 2009 มีการขึ้นลงและเป็นไปในทิศทางขาลง ผมคิดว่าเลือกใช้

Accident Year	Earned Premium	Ult Incurred Claims	Ult Loss Ratios
2003	54,068	32,984	61.0%
2004	60,815	33,276	54.7%
2005	50,107	27,328	54.5%
2006	46,528	27,492	59.1%
2007	55,035	26,910	48.9%
2008	35,420	19,274	54.4%
2009	36,995	17,545	47.4%

Ultimate Loss Ratios

ค่าเฉลี่ยของอัตราความเสียหายสมบูรณ์จาก 3 ปีสุดท้าย น่าจะเหมาะสมในการคำนวณเงินสำรองสำหรับความเสี่ยงภัยที่ยังไม่สิ้นสุดครั้งนี้ ซึ่งทำให้ผมได้อัตราความเสียหายสมบูรณ์ที่ 50%

จากข้อมูลทางบัญชี เราสามารถหาเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถือเป็นรายได้ และสมมติว่าหลังจากการจัดสรรค่าใช้จ่ายต่างๆ แล้วบอกว่าอัตราค่าใช้จ่ายสำหรับการดูแลกรรมธรรม์ควรจะอยู่ที่ 2.5%

ดังนั้น การคำนวณเงินสำรองสำหรับความเสี่ยงภัยที่ยังไม่สิ้นสุด ก็จะเป็นดังกรอบด้านล่างครับ

ในกรณีนี้ แสดงให้เห็นว่าเงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันที่ยังไม่ถือเป็นรายได้ที่บริษัทประกันภัยจัดสรรไว้จำนวน 35,768 ล้านบาท มีเพียงพอที่จะดูแลภาระผูกพันจากค่าสินไหมทดแทนและค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องจากภัยที่ยังไม่หมดความคุ้มครอง (Unexpired Risk Liabilities) ซึ่งจากการประมาณการครั้งนี้มีเพียง 18,778 ล้านบาทเท่านั้น

[1] เบี้ยประกันที่ยังไม่ถือเป็นรายได้	35,768
[2] อัตราค่าใช้จ่ายในการดูแลกรรมธรรม์	2.5%
[3] อัตราส่วนความเสียหายที่คาดการณ์ไว้	50.0%
[4] เงินสำรองสำหรับความเสี่ยงภัยที่ยังไม่สิ้นสุด {= [1]*([2]+[3])}	18,778

หากอ่านบทความแล้ว ผู้อ่านมีคำถามหรือข้อสงสัยประการใด ส่ง e-mail คุยกับผม (ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย) ได้ครับที่ andrew.leung@iprbthai.org

Loss Ratio ฉบับนักธุรกิจ

พิเชษฐ เจียรรมณีทวีสิน (ทอมมี่) FSA, FRM*

คุยกันก่อน

“หลายคนอาจจะรู้แล้วว่า Loss Ratio คืออะไร บางคนได้ยินกันจนเบื่อแล้ว และบางคนอาจจะบ่นว่าไม่เห็นจำเป็นจะต้องนำเรื่องเก่ามาเล่าใหม่กันอีก แต่เรามาลองอ่านกันดูครับ ถือว่าเป็นการปิดฝุ่นเพื่อเพิ่มความเข้าใจในการตีความกันเพื่อขยายผลในเชิงการตัดสินใจทางธุรกิจกันมากขึ้น และสำหรับ Loss Ratio ในเวอร์ชันนี้คงบอกได้แค่ว่าได้ อิงจากตำราไหนๆ เป็นพิเศษ เพราะตำราส่วนใหญ่จะยึดมาแค่สูตรกับสมการมาแต่เพียงอย่างเดียว

ผมก็เลยมีความคิดมานานแล้วว่า เราน่าจะมีเรื่องเกี่ยวกับ Loss Ratio ฉบับที่ทุกคนทั่วไปและนักธุรกิจได้อ่านกันบ้าง เพราะคอนเซ็ปต์ของมันนั้นไม่น่าจะยาก (แต่ก็คงไม่่ง่ายสำหรับคนที่เคยได้ยินคำนี้เป็นครั้งแรก) ถ้าเราเรียบเรียงเนื้อหาและเขียนด้วยความเข้าใจอย่างถูกต้องตามสิ่งที่ได้เจอมาจริงจากประเทศต่างๆ โดยเรากำลังจะเอาเรื่องข้อเท็จจริงและวิถีคิดในการประกอบธุรกิจนั้นมาแบ่งปันเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับ Loss Ratio ที่ว่านี้กัน เรียกว่าเราลองมาดมดมมองอีกมุมหนึ่งของการทำงานรู้จักกับเจ้า Loss Ratio ตัวนี้ ทั้งในแง่ที่ว่า ทำไมจะต้องมี ทำไมมันถึงสำคัญ จะทำอะไรถึงจะตีความได้ถูกต้องกันดีกว่าครับ”

ต้นทุนของบริษัทประกันภัย

ต้นทุนของบริษัทประกันภัยที่นอกเหนือไปจากค่าคอมมิชชั่นและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของบริษัทแล้วก็คือ Loss Ratio หรืออัตราส่วนในการที่จ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนต่อเบี้ยรับประกันภัยที่ได้รับเข้ามา ซึ่งก็สามารถพูดได้อีกนัยหนึ่งว่า Loss Ratio คืออัตราส่วนของค่าใช้จ่ายที่จ่ายออกไปสำหรับค่าสินไหมทดแทนต่อรายได้ที่เข้ามา

เงินส่วนที่จ่ายเหล่านี้เป็นเงินสำหรับลูกค้า และเป็นต้นทุนที่สำคัญที่สุดสำหรับบริษัทประกันวินาศภัย (และแบบประกันที่เน้นความคุ้มครองเป็นหลัก) ซึ่ง Loss Ratio ตัวนี้ก็เป็นตัวชี้เป็นชี้ตายของบริษัทว่าจะสามารถอยู่รอดโดยไม่ขาดทุนได้หรือไม่

* Tommy Pichet FSA, FIA, FSAT, FRM, MBA, MscFE (Dist), B.Eng (Hons)

AVP - Head of Corporate Actuarial, AIA Thailand

ถ้าเบี้ยประกันภัยในแต่ละปีสามารถเพิ่มหรือลดลงได้ปีต่อปีแล้วล่ะก็ บริษัทประกันภัยจะสามารถเอาค่า Loss Ratio ตัวนี้เป็นดัชนีตัววัดค่าผลประกอบการของบริษัท หรือพูดง่ายๆ ก็คือ บริษัทจะอธิบายค่าต่างๆ ออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์ของเบี้ยประกันภัยรับเข้ามา

ยกตัวอย่างเช่น บริษัทเก็บเบี้ยประกันภัยมา 100 ล้านบาท แล้วมีการจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้ลูกค้าเป็นจำนวน 60 ล้านบาท โดยมีค่าคอมมิชชั่นประมาณ 20 ล้านบาท อีกทั้งค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของบริษัทอีก 10 ล้านบาท ทำให้บริษัทบอกได้ว่า

- Loss Ratio ของบริษัทมีค่าเท่ากับ 60%
- ค่าคอมมิชชั่นที่ให้กับช่องทางการจัดจำหน่ายมีค่าเท่ากับ 20%
- ค่าใช้จ่ายในการออกกรมธรรม์และดำเนินงานของบริษัทมีค่าเท่ากับ 10%

บริษัทจะมีผลประกอบการที่เป็นผลกำไรเท่ากับ $100\% - 60\% - 20\% - 10\% = 10\%$ และด้วยเหตุนี้ Loss Ratio จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่บริษัทประกันภัยใช้บริหารเพื่อให้มีผลการดำเนินงานที่ไม่ขาดทุน

Loss Ratio ในมุมมองของธุรกิจอื่นที่ไม่ใช่ธุรกิจประกันภัย

เรามาดูวิธีการหาค่า Loss Ratio แบบ common sense กันดีกว่าครับ เริ่มจากเราต้องมาทำความเข้าใจกันก่อนว่า เราไม่สามารถนำกระแสเงินสดที่ไหลเข้า (จากเบี้ยรับประกันภัยที่เข้ามา) หรือไหลออกไป (จากค่าสินไหมทดแทนที่จ่ายออกไป) มาเป็นตัวที่จะมาหาอัตราส่วนของ Loss Ratio ได้ตรงๆ และที่เป็นแบบนี้ก็เป็นเพราะเรื่องของเวลาที่รับเงินเข้ากับจ่ายเงินออกนั้นมันไม่ตรงกันนั่นเอง

แปลจากไทยเป็นไทยก็หมายความว่า บริษัทประกันภัยได้รับเงินเข้ามาแต่ต้องจ่ายเงินออกไปในตอนหลัง ถ้าเราไม่มาปรับแต่งเรื่องความต่างของเวลาของกระแสเงินสดให้ตรงกันแล้วล่ะก็ อัตราส่วน Loss

Ratio ก็จะไม่สามารถสื่อความหมายอะไรให้เราได้

ยกตัวอย่างเช่น ถ้าบริษัทของผมได้ออกแบบประกันภัยตัวใหม่ซึ่งเก็บเบี้ยประกันภัยเข้ามาได้ 100 ล้านบาทในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา แต่ปรากฏว่าบริษัทยังไม่ต้องจ่ายเงินสดหรือเงินค่าเคลมออกไปให้ลูกค้าเลย การที่ Claim settlement หรือ เงินสดที่จ่ายออกจากบริษัทเป็นศูนย์นั้น จะมาหมายความว่าแบบประกันของผมตัวนี้มี Loss Ratio เป็นศูนย์นั้นไม่ได้ใช่ไหมครับ เพราะที่บริษัทยังไม่ได้จ่ายเงินให้ออกไปอาจเป็นเพราะ 1) ทางฝั่งพิจารณาสินไหมทดแทนยังกำลังดำเนินการพิจารณากันอยู่ หรือเรื่องยังค้างอยู่เป็นคดีความในศาล 2) เหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความสูญเสียที่กรมธรรม์ได้ให้ความคุ้มครองนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว เพียงแต่ลูกค้ายังไม่ได้ยื่นเรื่องขอเงินค่าสินไหมทดแทนกับบริษัทเท่านั้นเอง

ดังนั้น ถ้าจะให้พิจารณากันจริงๆ ว่าต้นทุนในการจ่ายค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นจริงๆ นั้นขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไรแล้วล่ะก็ เราก็ต้องมาเริ่มดูกันตั้งแต่ตอนที่เกิดเหตุการณ์ความเสียหายที่กรมธรรม์นั้นๆ

คุ้มครอง (เช่น อุบัติเหตุ) ไว้เลยว่าจะเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไร เราก็ต้องกะให้ออกกว่าจะต้องเกิดค่าใช้จ่ายแก่บริษัท เป็นค่าเท่าไร

ถ้าจะให้เปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมอื่น เช่น ลုပ်หรือผงซักฟอก แล้วล่ะก็ Loss Ratio ของบริษัทประกันภัยก็เทียบเท่าได้กับ Cost of Goods and Service (COGS) ทารด้วย Revenue นั้นเอง เพราะจะเห็นได้ว่าสินค้าอุปโภคบริโภคอื่นๆ จะมีต้นทุนที่เกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกับรายได้ที่เข้ามา ดังนั้น การจะหาอัตราส่วนของต้นทุนสินค้าต่อรายได้นั้นจึงไม่ต้องมีวิธีการปรับแต่งอะไรกันมาก

วิธีการหา Loss Ratio

$$\text{Loss Ratio} = \frac{\text{ค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการจ่ายค่าสินไหมทดแทน}}{\text{รายได้ที่เกิดจากการรับเบี้ยประกันเข้ามา}}$$

ถ้าดูจากข้อความตามกรอบด้านบนแล้วจะเห็นว่า การหา Loss Ratio นั้นหาได้ง่ายมาก ซึ่งก็ไม่น่าจะต่างจากธุรกิจอื่นๆ ทั่วไป แต่ในความเป็นจริงแล้ว เราต้องมาปรับแต่งค่าต่างๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากเวลาของเงินเข้ากับเงินออกที่ไม่ตรงกัน และเมื่อทราบข้อเท็จจริงเรื่องนี้แล้ว เราลองมาดูหลักการในการหาค่าแต่ละค่าเพื่อหา Loss Ratio มาได้กันดีกว่า

สิ่งที่จะต้องคำนึงถึงในการหาค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการจ่ายค่าสินไหมทดแทน

1. Claim Paid คือ ค่าสินไหมทดแทนที่ได้จ่ายออกไป ซึ่งก็แน่นอนว่าต้องการการอนุมัติจากฝ่ายสินไหมทดแทนในบริษัทประกันภัยแล้วเท่านั้น และค่าของเงินค่าสินไหมทดแทนตัวนี้ก็สามารทำได้จากข้อมูลในบริษัทประกันภัยเองอยู่แล้ว จึงไม่เป็นเรื่องยากที่จะนำข้อมูลเหล่านี้มาใช้ให้เป็นประโยชน์

นอกจากนี้ จะสังเกตเห็นได้ว่า Claim Paid นี้

เป็นตัวเงินสด (ที่จ่ายออกมาจากบริษัทประกันภัย แต่เวลาที่ต้นทุนหรือ loss ที่เกิดขึ้นจริงๆ แล้วนั้น ควรจะต้องนับตั้งแต่ตอนที่เกิดเหตุการณ์ (incident) นั้นๆ ที่กรมธรรม์ได้คุ้มครอง ไม่ใช่เริ่มนับตอนที่บริษัทจ่ายเงินสดออกไป

2. Case Reserve ซึ่งก็คือเงินสำรองที่ตั้งขึ้นมาเมื่อตอนที่บริษัทประกันภัยรู้ว่าผู้เอาประกันภัยได้ยื่นเรื่องการขอเบิกจ่ายค่าสินไหมทดแทนขึ้น และนั่นก็หมายความว่า เมื่อใดก็ตามที่บริษัทได้รับรู้ว่าจะมีการเคลมจากลูกค้าเกิดขึ้น เมื่อนั้นบริษัทประกันภัยก็ควรตั้งเงินสำรองเพื่อจ่ายค่าสินไหมทดแทนออกไป แล้วค่านี้ก็ต้องนำมาคำนวณรวมใน Loss Ratio ด้วย

เพื่อความเข้าใจที่มากขึ้น (สำหรับคนที่ยังมีข้อสงสัยเรื่องความหมายของ Case Reserve อยู่) เราอาจเรียกมันได้อีกชื่อหนึ่งว่า Reported but not settle (RBNS) ซึ่งหมายถึง ผู้เอาประกันได้ยื่นเรื่อง (report) การขอสินไหมทดแทนเข้ามาที่บริษัทแล้ว แต่บริษัทยังไม่สามารถจ่าย (settle) ค่าสินไหมทดแทนให้ได้ในทันที เพราะยังต้องใช้เวลาในการพิจารณาว่าการยื่นเรื่องดังกล่าวนั้นสมเหตุสมผล หรือต้องจ่ายจริงเป็นมูลค่าเท่าไร ตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในกรมธรรม์

Case Reserve แบ่งออกเป็นกลุ่มใหญ่ๆ ได้สองกลุ่ม คือ Major claim กับ Minor claim

- Major claim คือ สินไหมทดแทนที่เมื่อเกิดขึ้นแล้ว จะต้องผ่านการประเมินจากผู้มีประสบการณ์ว่าควรจะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนเท่าไร ซึ่งจะต้องพิจารณาเป็นกรณีๆ ไป ทั้งนี้ Major claim จะเกิดขึ้นไม่บ่อย แต่เมื่อเกิดขึ้นก็อาจจะมามีค่าสินไหมทดแทนที่ต้องจ่ายสูง ยกตัวอย่างเช่น การจ่ายค่าสินไหมสำหรับคนที่เกิดอุบัติเหตุและมีโอกาสเกิดทุพพลภาพ หรือการจ่ายค่าสินไหมเมื่อเกิดโรคร้ายแรงขึ้น เป็นต้น

- Minor claim คือ สินไหมทดแทนที่สามารถประมาณค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นได้เมื่อมีการยื่นคำร้องขอค่าสินไหมทดแทนเข้ามา ทั้งนี้ Minor claim จะเป็นอะไรที่เกิดขึ้นอยู่แล้วบ่อยๆ และค่าสินไหมทดแทนที่จ่ายออกไปนั้น เป็นอะไรที่สามารถประมาณการได้และมีค่าไม่มาก ยกตัวอย่างเช่น การจ่ายค่าชดเชยรายวันเมื่อต้องนอนในโรงพยาบาล หรือการจ่ายค่าชดเชยจากความเสียหายของรถยนต์ที่เกิดการเฉี่ยวชนกัน ซึ่งโดยปกติแล้วพนักงานสินไหมฯหรือแอดจัสเจอร์สามารถประมาณค่า Case Reserve สำหรับ Minor claim เอาไว้ให้ได้ เพราะสามารถใช้ข้อมูลประสบการณ์ทางสถิติในอดีตประเมินค่า Minor claim ที่เกิดขึ้นได้โดยง่าย

3. Incurred But Not Reported (IBNR) ซึ่งก็คือเงินสำรองอีกก้อนหนึ่งที่แอดจัสเจอร์ตั้งขึ้นเพิ่มเติมออกมา ซึ่งเงินสำรองก้อนนี้ควรจะเกิดขึ้นมาตั้งแต่วันที่เหตุการณ์ไม่คาดฝันได้เกิดขึ้น เช่น วันที่เกิดอุบัติเหตุ ไฟไหม้ รถชน หรือน้ำท่วมขึ้น และเพราะว่าวันเหล่านี้ได้เกิดขึ้นก่อนวันที่ผู้เอาประกันภัยจะยื่นเรื่องการขอเบิกจ่ายค่าสินไหม บริษัทประกันภัยจึงควรตั้งเงินสำรองก้อนนี้ขึ้นด้วย เพราะเราต้องไม่ลืมว่าต้นทุนของบริษัทประกันภัยนั้นได้ถือว่าเกิดขึ้นนับตั้งแต่วันที่เกิดอุบัติเหตุแล้ว

ถ้ากล่าวกันง่ายๆ ก็คือ IBNR คือเงินสำรองที่เกิดจากการประมาณค่าสินไหมทดแทนที่เกิดจาก loss ที่เกิดขึ้นแล้วแต่ยังไม่ได้รายงานให้บริษัทประกันภัยรู้ โดยอาศัยข้อมูลในอดีตที่บอกให้ทราบถึงความล่าช้าในการรายงานว่ามีมากน้อยและยาวนานขนาดไหน และบริษัทประกันภัยก็ควรตั้งเงินสำรองเพื่อไว้จ่ายค่าสินไหมทดแทน แล้วถ้าให้ถูกต้องก็จะต้องนำเงินสำรองก้อนนี้มาคำนวณใน Loss Ratio ด้วย เพราะดังที่กล่าวข้างต้นแล้วว่า ต้นทุนหรือ loss ที่เกิดขึ้นจริงๆ แล้วนั้น ควรจะต้อง

นับตั้งแต่ตอนที่เกิดเหตุการณ์นั้นๆ ที่กรมธรรม์ได้คุ้มครองเอาไว้

เมื่อเข้าใจส่วนประกอบทั้ง 3 ส่วนข้างต้นแล้ว ก็สามารถสรุปกันได้ว่า ค่าสินไหมทดแทนที่จะนำมาคำนวณ Loss Ratio ของเรานั้นต้องประกอบด้วย Claim Paid, Case Reserve, และเงินสำรองจาก IBNR

สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการหารายได้ที่เกิดจากเบี้ยประกันภัยรับ

แน่นอนครับว่า เบี้ยประกันภัยรับ หรือที่เรียกว่า Premium นั้นไม่สามารถถือเป็นรายได้ได้ทั้งก่อนตอนที่รับเข้ามา เราต้องไม่ลืมว่าธุรกิจประกันภัยคือการที่รับเงินเข้ามาก่อนแล้วมีการจ่ายเงินออกไปทีหลังในรูปแบบของค่าสินไหมทดแทน ถ้าเราต้องการหาค่า Loss Ratio แล้วล่ะก็ เราจะต้องจับคู่ของแต่ละช่วงเวลาที่เกิดรายได้และค่าใช้จ่ายให้เหมาะสม

คิดตามนะครับว่า สมมติว่าเราอยากจะทำเงินสดที่เราได้รับเข้ามาแต่ละงวดให้เป็นรายได้ นั่นต้องทำอะไร วิธีที่ดีที่สุดคือการที่เรานำมาเกลี่ยเฉลี่ยเงินสดที่รับเข้ามาแต่ละงวดให้กระจายออกไปในทุกๆ ช่วงเวลา และเพื่อป้องกันการสับสนกันไ้มากกว่านี้ เราลองมายกตัวอย่างเพื่อเป็นการทำให้เกิดความเข้าใจกันมากขึ้นดีกว่าครับ

1. สมมติว่าเบี้ยประกันภัยรับเข้ามาเป็นแบบรายปี และบริษัทเพิ่งจะเก็บเงินจากกรมธรรม์ที่ขายเข้ามาใหม่เป็นเงินสดปีละ 365 บาท การจะนับรายได้ของกรมธรรม์นี้ควรจะเกลี่ยออกไปให้เป็นวันละ 1 บาท หมายความว่า เวลาคผ่านไปหนึ่งวัน ก็นับเป็นรายได้ 1 บาท ถ้าผ่านไปแล้ว 30 วัน ก็ถือเป็นรายได้ 30 บาท และก็ต้องรอไปให้ครบปี ถึงจะสามารถนับเงินก้อนนั้นทั้งหมดให้เป็นรายได้ให้กับบริษัทนั้นได้

2. เอาใหม่ แล้วถ้าสมมติว่ากรมธรรม์ที่ขายได้นั้นเป็นรายเดือน และเบี้ยที่เก็บเข้ามาก็เป็นเงินสดจำนวน 30 บาท ซึ่งเมื่อเป็นการจ่ายแบบรายเดือนแล้วก็หมายความว่า จะมีเงิน 30 บาทเข้ามาอีกต่อไป 11 งวด เพื่อให้ครบปี แต่ว่ารายได้ที่บริษัทจะนับนั้นก็จะเกลี่ยกันออกไป ซึ่งในที่นี้ ก็จะนับรายได้ 1 บาทเมื่อเวลาผ่านไป 1 วันนั่นเอง

รายรับหรือเงินที่เป็นเบี้ยประกันภัยรับเข้ามาที่บริษัทในแต่ละก่อนั้น เราจะเรียกว่า Written Premium ซึ่งเมื่อก่อนผมก็เคยสงสัยมานานแล้วว่า

ทำไมเค้าถึงใช้คำว่า written กัน แล้วก็มาถึงบางอ้อเมื่อได้มีโอกาสได้ไปทำงานที่ฮ่องกง เพราะคนที่นี่เวลาเค้าทำธุรกิจเกี่ยวกับประกันภัย เค้าจะใช้คำว่า write the business และก็คงเป็นเพราะประกันภัยเป็นสัญญาที่เขียนลงในกระดาษนี่เอง

ส่วนรายได้ที่ค่อยๆ นับเมื่อเวลาผ่านไปนั้น เราเรียกว่า Earned Premium และเจ้าตัวนี้แหละที่เราควรจะนำไปหาค่า Loss Ratio ว่าแล้วก็อย่าไปหลงใช้ Written premium ในการคำนวณ Loss Ratio กันเด็ดขาดนะครับ !

บทส่งท้าย

ดังนั้น ถ้าเราจับคู่ระหว่างรายได้ (Earned Premium) ที่ค่อยๆ ทบเข้ามาเมื่อเวลาค่อยๆ ผ่านไป กับค่าใช้จ่าย (Claim Paid + Case Reserve + IBNR) ที่คิดว่าเกิดขึ้นตอนเกิดเหตุการณ์ (เช่น อุบัติเหตุ) ที่กรมธรรม์นั้นคุ้มครองได้แล้วล่ะก็ รับรองว่าการคำนวณ Loss Ratio นี้ต้องไม่ยากอย่างแน่นอน และก็คงจะได้ความหมายในการวิเคราะห์ที่ต่อๆ ไปได้อย่างถูกต้องอีกด้วย

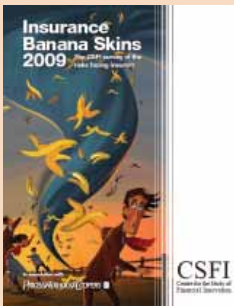
และก่อนจากกันในครั้งนี้ อยากจะขอพาดพิงไปถึงเรื่องวิธีการของ Chain Ladder ลักหนอยว่ามันเป็นวิธีการมาตรฐานสากลที่ได้รับการยอมรับอย่างทั่วโลกวิธีหนึ่งที่น่ามาหาค่า IBNR ที่เหมาะสมทั้งนี้ก็เพื่อให้ Loss Ratio มีค่าที่ถูกต้องสมบูรณ์กันนั่นเองครับ...

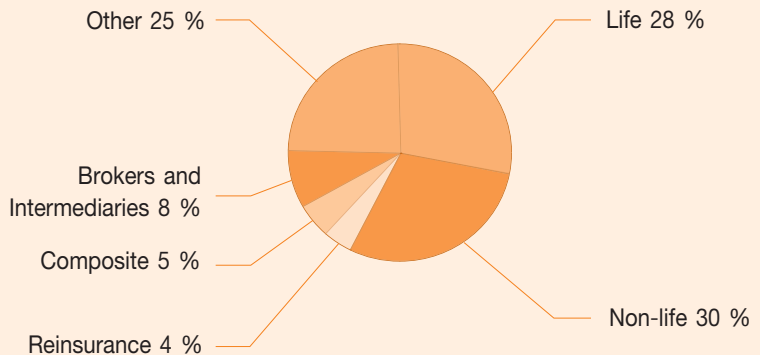
Insurance Banana Skins 2009

สำนักงานอตราเบี้ยประกันวินาศภัย (IPRB)

The Centre for the Study of Financial Innovation (CSFI) ร่วมกับ PriceWaterhouseCoopers ได้สำรวจและจัดทำรายงาน Insurance Banana Skins 2009 สำหรับธุรกิจประกันภัยชั้น หลังจากที่ได้จัดทำเป็นครั้งแรกในปี 2007 โดย Insurance Banana Skins 2009 นี้เป็นการสำรวจความคิดเห็นจากผู้บริหารระดับสูงในธุรกิจประกันภัยทุกภูมิภาคทั่วโลกเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงที่ผู้บริหารคาดการณ์ว่าจะมีผลกระทบต่อธุรกิจประกันภัยโดยรวมและต่อบริษัทของตน ในระยะเวลาอีก 2-3 ปีข้างหน้า โดยการสำรวจนี้มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 403 คน จาก 39 ประเทศ รวมถึงประเทศไทยซึ่งมีผู้บริหารร่วมตอบแบบสอบถามให้กับ CSFI จำนวน 16 คน

ผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามประเภท

การสำรวจในปี 2007 นั้นผู้บริหารได้สะท้อนความกังวลสูงที่สุดต่อความเสี่ยงในเรื่องกฎระเบียบที่มากเกินไป (Too much regulation) และภัยธรรมชาติ (Natural catastrophes) แต่ผลจากวิกฤตการณ์ทางการเงินครั้งล่าสุด ทำให้

ความเสี่ยงสูงสุด 10 อันดับแรก

ธุรกิจประกันภัยโดยรวม (อันดับในปี 2007 แสดงในวงเล็บ)	ธุรกิจประกันชีวิต	ธุรกิจประกันวินาศภัย
1. ผลตอบแทนจากการลงทุน (11)	1. ผลตอบแทนจากการลงทุน	1. ความเพียงพอของเงินกองทุน
2. ภาวะตลาดตราสารทุน (13)	2. ภาวะตลาดตราสารทุน	2. ผลตอบแทนจากการลงทุน
3. ความเพียงพอของเงินกองทุน (26)	3. แนวโน้มเศรษฐกิจมหภาค	3. ภาวะตลาดตราสารทุน
4. แนวโน้มเศรษฐกิจมหภาค (-)	4. กฎระเบียบที่มากเกินไป	4. การบริหารวัฏจักรของเบี้ยประกันภัย
5. กฎระเบียบที่มากเกินไป (1)	5. ความเพียงพอของเงินกองทุน	5. แนวโน้มเศรษฐกิจมหภาค
6. เทคนิคการบริหารความเสี่ยง (14)	6. เทคนิคการบริหารความเสี่ยง	6. กฎระเบียบที่มากเกินไป
7. ความมั่นคงของบริษัทประกันภัยต่อ (27)	7. การบริหารต้นทุน	7. ความมั่นคงของบริษัทประกันภัยต่อ
8. เครื่องมือที่ซับซ้อน (19)	8. การขายลูกค้ารายย่อย	8. สมมติฐานทางคณิตศาสตร์ประกันภัย
9. สมมติฐานทางคณิตศาสตร์ประกันภัย (8)	9. อัตราดอกเบี้ย	9. การบริหารต้นทุน
10. ภาวะผูกพันระยะยาว (7)	10. ช่องทางการขาย	10. เทคนิคการบริหารความเสี่ยง

ผลการสำรวจในปี 2009 แตกต่างไปจากปี 2007 อย่างมีนัยสำคัญ โดยผู้บริหารได้แสดงความวิตกอย่างชัดเจนต่อความสามารถในการทำกำไรและสภาพคล่องของบริษัท ซึ่งความเสี่ยงจากผลตอบแทนจากการลงทุน (Investment performance) ได้รับการระบุถึงมากที่สุด รองลงมาได้แก่ความเสี่ยงสภาวะตลาดตราสารทุน (Equity markets) และความเพียงพอของเงินกองทุนของบริษัท (Capital availability) ตามลำดับ นอกจากนี้ รายงานดังกล่าวยังได้ระบุว่าบริษัทประกันภัยกำลังดำเนินธุรกิจอยู่ในสภาพแวดล้อมใหม่ที่ถูกรังสรรค์ขึ้นมาจากวิกฤตการณ์ของภาคการเงินการธนาคาร โดยสภาพแวดล้อมใหม่นี้มีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

- ผลตอบแทนจากการลงทุนต่ำหรือติดลบ
- การขาดแคลนแหล่งทุน
- มุมมองอันเลวร้ายต่อเศรษฐกิจมหภาค
- ภาคการเมืองจะเข้ามาเกี่ยวข้องมากขึ้น แม้ในตลาดที่พัฒนาแล้ว
- กฎระเบียบจะเข้มงวดมากขึ้นในทุกระดับ

ทั้งนี้ บริษัทประกันภัยจะได้รับกระทบจากองค์ประกอบที่กล่าวถึงข้างต้นหลายทางและมีระดับความรุนแรงของผลกระทบที่แตกต่างกันไป สำหรับ

บริษัทประกันชีวิต ความเสี่ยงจากผลตอบแทนจากการลงทุนที่ต่ำถือเป็นอุปสรรคใหญ่ เนื่องจากจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการจ่ายให้กับผู้ที่ถือกรมธรรม์เพื่อการออมต่างๆ อาทิ annuities และ pensions เป็นต้น

ส่วนบริษัทประกันวินาศภัยนั้น ความสามารถในการรับประกันภัยและการกำหนดเบี้ยประกันภัย (Capacity and pricing) เป็นปัญหาใหญ่ ผนวกกับปัญหาอื่นๆ ที่มักจะมาพร้อมกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ อาทิ ค่าสินไหมทดแทนและการฉ้อฉลซึ่งมีโอกาสจะพุ่งสูงขึ้น นอกจากนี้ จากการที่ผลตอบแทนจากการลงทุนซึ่งมีส่วนสำคัญในการทำกำไรของบริษัทประกันวินาศภัยอยู่ในภาวะที่ถดถอยในช่วง 1-2 ปีที่ผ่านมา ทำให้ความเสี่ยงด้านนี้สร้างความวิตกกังวลให้กับผู้บริหารระดับสูงทั่วโลก ควบคู่กับแนวโน้มของเศรษฐกิจมหภาค

ท่านที่สนใจอ่านรายงาน Insurance Banana Skins 2009 ฉบับสมบูรณ์ สามารถดาวน์โหลดได้ที่.....
<http://www.pwc.com/gx/en/insurance/insurance-banana-skins-2009.jhtml>

กลับมาที่ไทยหา... ว่าจะมาเป็นแอกชัวร์ : ตอนที่ 6 สำรองจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค

“My Tom”

ตอนที่แล้วผมกล่าวถึงเรื่องราวในตอนสัมภาษณ์อย่างย่อๆ ว่าเกิดอะไรขึ้นในตอนนั้น ส่วนรายละเอียดจริงๆ แล้วยังมีเยอะกว่านี้ แต่ไม่สามารถนำมาเขียนเป็นเรื่องราวได้ทั้งหมด เอาเป็นว่าสำหรับแต่ละคนแล้วก็คงแตกต่างกันไปขึ้นกับประสบการณ์และความสามารถ ...รวมถึงหน้าตาด้วยหรือเปล่าก็ไม่รู้ ?

ซึ่งถ้าดูจากข้อดีและข้อเสียที่ได้รับฟังจากการสัมภาษณ์พูดคุยกับหัวหน้าแผนกในตอนนั้น แล้วก็ต้องเอากลับมาคิดหนักละครับ ถึงแม้ว่าตอนนั้นภาษาอังกฤษจะแย่เหมือนสุนัขพูดภาษาแมวแค่นั้นก็ตาม แต่ผมก็พยายามเก็บข้อมูลมาอย่างเต็มที่ เพราะเค้าเล่นเปิดเป็นตารางให้ดูแต่ละชั้น แล้วก็เล่นวาดภาพให้เห็นว่าถ้าสอบได้ถึงชั้นนั้นหรือชั้นนี้แล้วจะได้ทำงานแบบไหน ทำทายอย่างไร ความก้าวหน้าทางด้านอาชีพจะเป็นอย่างไร ตบท้ายยังพูดถึงว่าในขณะที่นั้น คณะวิศวกรรมการเงินเพิ่งจะเริ่มเปิดที่อเมริกาแล้วก็ยังไม่มีในประเทศไทย ถ้ายังงั้นการเป็นแอกชัวร์ก็เหมือนกับการเรียนวิศวกรรมการเงินจากประสบการณ์การทำงานที่บริษัทใช้ งบประมาณสนับสนุนให้ ยิ่งไปกว่านั้นยังต้องมีความรู้ทางด้านกฎหมายและวิชาแพทย์ติดตัวเล็กน้อย เพื่อที่จะเป็นแอกชัวร์ที่ดีได้ ในหลักสูตรของแอกชัวร์จะต้องศึกษาเรื่องเหล่านี้เพิ่มเติมด้วย

นั่งคิดอยู่นานสองนานว่าจะลาขาดออกจากวงการศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ดีมี่ย อาจารย์ที่พูดสำคัญ สั่งสอนเรามาตลอดสี่ปีเค้าจะว่าเรามีย่นเยย ใช้เวลาตัดสินใจอยู่นาน ก็หยิบกระดาษกับปากกา ขึ้นมาเขียนสิ่งที่เราคิดลงไป ข้อมูลที่หาได้ทุกอย่างจากทั้งอินเทอร์เน็ตแล้วก็จากทั้งการที่ได้ไป สัมภาษณ์พูดคุยกับคนต่างๆ ทั้งในและนอกวงการประกันภัยก็เอามาจดลงไว้ทุกอย่าง เพราะมันจะใช้ในการตัดสินใจที่จะเป็นตัวกำหนดขีดเส้นชีวิตอย่างน้อยอีก 5 - 10 ปีข้างหน้าเลยทีเดียวน สำหรับเด็กอย่างผม (ในตอนนั้น) ก็ถือว่ามันเป็นเรื่องที่สำคัญและหนักใจอยู่ไม่น้อย

จากสิ่งที่มีอยู่ในมืออยู่ทั้งหมด ก็เข้ามาสู่ขั้นตอนการวิเคราะห์อย่างเป็นระบบดู ซึ่งถ้าผม ลองมองสิ่งที่กำลังทำอยู่ในตอนนั้น มันก็ไม่ต่างอะไรจากหลักการของการทำ Decision making

ในวิชาการบริหารการจัดการนั่นเอง แต่ในสมัยนั้นผมไม่ค่อยประสีประสาอะไร ก็ทำไปตามมีตามเกิดครับ แค่ทำ SWOT ของตัวเองขึ้นจากวิชาที่ได้เรียนในสมัยมหาวิทยาลัยตอนลงเรียนวิชาเลือก ซึ่งก็รู้สึกดีนะครับที่ได้มีโอกาสส่งออกมาใช้กะเค้าบ้าง

คำว่า SWOT (อ่านว่า สะ-ว็อท) นั้นมาจากคำย่อของคำสี่คำที่มาจาก Strength, Weakness Opportunities แล้วก็ Threats ซึ่งจะ เป็นวิธีการที่จะวิเคราะห์สิ่งของหรือผลิตภัณฑ์เพื่อให้เข้าใจในสิ่งนั้นๆ มากขึ้นในการนำไปใช้กำหนดกลยุทธ์และวางแผนในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นการค้นหาจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสที่เอื้ออำนวย หรือแม้กระทั่งอุปสรรคของการดำเนินการนั่นเอง ซึ่งถ้าเราลองเอาวิธีการนี้ไปใช้ในการวิเคราะห์ตัวเองดูก็น่าจะเอาไปประยุกต์ใช้ได้เหมือนกัน และแล้วตอนนั้นผมก็เลยเริ่มคิด SWOT ของตัวเองที่มีกับอาชีพแอดจิวริดู

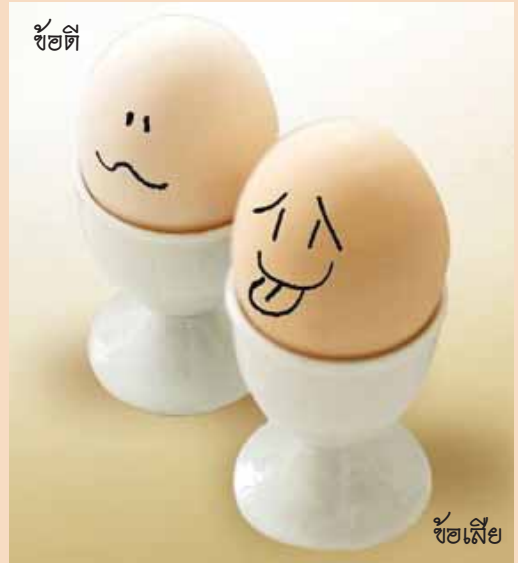
จุดแข็ง (Strength) - เด็กริควะหรือสายวิทย์-คณิตส่วนใหญ่จะมีความคิดเป็นตรรกะ หรือเรียกว่า logical thinking รวมทั้งมีพื้นฐานทางด้านคณิตศาสตร์และสถิติประยุกต์มาพอพิດพอเหวียง ประกอบกับนิสัยส่วนตัวของผมเองก็เป็นคนรักการอ่านหนังสือและหาความรู้ใหม่ๆ ใส่ตัวอยู่เรื่อยๆ แม้ว่าสมัยที่เรียนในมหาวิทยาลัยจะโดดเรียนอยู่บ่อยๆ (แต่อาจารย์จับไม่ได้) แล้วไม่ค่อยได้จดเล็คเชอร์เลยก็ตาม จนถึงวันนี้ยังรู้สึกติดหนี้บุญคุณคนที่สร้างเครื่องถ่ายเอกสารมาให้เราไว้ใช้ แล้วพอนึกๆ ไปเรื่อยๆ

ก็ค้นพบตัวเองว่าเป็นคนที่มี

นิสัยชอบความท้าทาย

และไม่ยอมล้มเลิก

ทำอะไรง่ายๆ

จุดอ่อน (Weakness) - ถ้าให้พูดกันตรงๆ เลยก็คือเรื่องภาษาแม่ที่เป็นภาษาไทย การที่จะไปสู้รบปรบมือเพื่อไปเป็นจองหงวนโดยต้องไปแข่งกับคนทั่วโลกนั้น มันก็คงไม่พันทันที่จะต้องไปใช้ภาษาอังกฤษตั้งแต่เรื่องอ่าน เรื่องเขียน อยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อสอบสมัยเมื่อเกือบสิบปีที่แล้วจะเป็นข้อสอบแบบเขียน ไม่เหมือนข้อสอบที่เป็นขอยส์แบบปัจจุบันที่เพิ่งเปลี่ยนหลักสูตรเมื่อตั้งแต่สองปีที่แล้ว แต่อย่างไรชะ การที่ต้องเข้าสู่มาตรฐานสากลระดับโลกก็ต้องใช้ภาษาอังกฤษสากลระดับโลก ซึ่งก็หนีไม่พ้นภาษาอังกฤษวันยังค่ำ แม้แต่คนจีนที่ภาษาอังกฤษแยกว่าเราก็กยังสามารถทำได้ (ก็บางคนเล่นท่องพจนานุกรมได้เป็นเล่มๆ) คนไทยอย่างเราก็ไม่

คิดที่จะเอาชนะ... แล้วจะรู้ว่าการแข่งกับตัวเองนั้นมันท้าทายและมีคุณค่าแค่ไหน คิดให้ใหญ่... แล้วจะรู้ว่าการฝันให้ไกลด้วยใจรัก จะทำให้ไปถึงจุดหมายได้ไม่ยาก คิดฝันอุปสรรค... แล้วจะรู้ว่าเราคือคนที่เข้มแข็งและสามารถทนต่อความยากลำบาก คิดให้หลายหลาก... แล้วจะรู้ว่าในโลกแห่งการตัดสินใจนี้ไม่มีคำว่าผิดหรือถูก

ได้แพ้ชาติอื่นอยู่แล้ว ถือซะว่าเป็นโอกาสในการเติมเต็มจุดอ่อนของเราไปแล้วกัน คิดอย่างนี้ได้ก็คิดข้อต่อไปว่ายังมีจุดอ่อนอย่างอื่นที่มองข้ามไปหรือเปล่า ซึ่งก็ยังมีจุดอ่อนอีกหลายๆ อย่างให้เอามาคิดทบทวนกันไป แต่สิ่งที่เหลือคงจะไม่ค่อยเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของ SWOT อันนี้ที่จะเอามาวิเคราะห์ในการตัดสินใจการเป็นแอดซัวร์ จึงขอยกประเด็นนี้ข้ามไป

โอกาส (Opportunities) - มีคนบอกว่าโอกาสนี้ต้องไขว่คว้าหรือสร้างมันขึ้นมาเอง แต่ถ้ามีโอกาสผ่านมาข้างหน้าแล้วก็ให้คว้าเอาไว้ อย่าปล่อยให้มันเลยผ่านไป ก็ต้องขอบคุณโชคชะตาและผู้ใหญ่ต่างๆ ที่ได้เปิดโอกาสให้ผมมีข้อมูลของการเป็นแอดซัวร์อยู่ในมือ และถ้ามาวิเคราะห์โอกาสของสายอาชีพแอดซัวร์ก็จะเห็น “โอกาส” ดังต่อไปนี้ครับ

1. แอดซัวร์ยังเป็นบลูโอเซียนในเมืองไทย เป็นอาชีพที่น่าสนใจแต่ยังไม่ค่อยมีคนไทยได้รู้จัก
2. ยิ่งได้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพมากเท่าไร ก็ทำให้เกิดความมั่นใจว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่ทำประโยชน์ให้กับเศรษฐกิจและคนในสังคมอย่างแท้จริง ถึงแม้คนไทยในประเทศเองจะยังไม่เข้าใจว่าแอดซัวร์ทำอะไร แต่สำหรับต่างประเทศแล้วอาชีพแอดซัวร์เป็นอาชีพที่มีเกียรติและเทียบเท่ากับหมอหรือทนายความในต่างประเทศเลยทีเดียว แต่ต้องเป็นเฟลโล่ก่อนนะครับ เพราะในต่างประเทศถ้ายังไม่ได้เป็นเฟลโล่ก็เปรียบเสมือนกับหมอที่ยังไม่มีใบประกอบโรคศิลป์
3. ตลาดในประเทศไทยเองกำลังมีความต้องการนักคิดนักวิเคราะห์กลุ่มนี้มากและจะมากยิ่งขึ้นในอนาคตเป็นหลายๆ เท่าตัว เพราะเห็นได้ชัดจากความต้องการของบริษัทที่ประกาศหาคนอย่างเอาเป็นเอาตายจากประเทศต่างๆ ในแต่ละทวีป ในทางกลับกัน จากข้อมูลที่ได้

รับทราบในขณะนั้น ปรากฏว่ายังไม่มีคนไทยคนไหนที่สอบได้จนถึงขั้นเฟลโล่ซึ่งเป็นการสอบขั้นสูงสุดของแอดซัวร์ บางคนก็เปรียบเทียบให้ฟังว่าการสอบให้ถึงขั้นเฟลโล่คือการทำปริญญาเอกสำหรับวงการนี้

4. ผู้ใหญ่ๆ หลายๆ ท่านแนะนำว่าวิศวกรรมการเงินเป็นอะไรที่ใหม่และเก๋ก่อง (ในสมัยนั้น) และจะเป็นอะไรที่แพร่หลายในทศวรรษหน้า ดังนั้น การที่จะเป็นแอดซัวร์แล้วก็ค่อยๆ สอบและเรียนรู้จากประสบการณ์ทำงานไปก็น่าจะเป็นการทำนายและให้ประสบการณ์กับตัวเองมากกว่า
5. การเป็นแอดซัวร์ระดับเฟลโล่ก็หมายถึงการเป็นแอดซัวร์ระดับมาตรฐานโลก ซึ่งก็หมายความว่าสามารถทำงานที่ไหนๆ ก็ได้ในโลก และพอมองกลับมาเมื่อไม่นานมานี้ ผมก็อดอมยิ้มกับตัวเองไม่ได้เมื่อสังเกตเห็นหนึ่งการดูของวอลสตีลนีย์เรื่องหนึ่งที่ทำให้พ่อของตัวละครเอกมีอาชีพเป็นแอดซัวร์ และหนึ่งในตอนนั้นก็เป็นที่โลกเกิดภาวะฉุกเฉิน ตัวละครนั้นบอกกับลูกว่า “ไม่ต้องห่วงพ่อหรอกลูก พ่อเป็นแอดซัวร์ ทำงานที่ไหนก็ได้อยู่แล้ว” แล้วภาพก็ฉายถึงแอดซัวร์คนหนึ่งที่โทรมาบอกลูกของตัวเองจากบนดวงจันทร์ อันนี้ก็เป็นอย่างสนุกๆ อีก

โอ้เจ้าคุณตัวโอกาสเนี่ย
มันหน้าตาเป็นยังไงนะ

อย่างหนึ่งที่พิสูจน์ให้เห็นว่าแอดซัวร์เป็นที่รู้จักกันแพร่หลายในต่างประเทศ

อุปสรรคหรือภัยคุกคาม (Threats) - เมื่อพยายามเขียนสารขายโอกาสลงบนกระดาษซะหมดแล้ว ทีนี้ก็หันมาเขียนว่าอะไรที่เป็นอุปสรรคหรือภาวะคุกคามกันบ้าง ซึ่งแน่นอนว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่ไม่ค่อยเปิดกว้างกันนักในเมืองไทย ถ้าคิดให้ดีๆ แล้วล่ะก็อุตสาหกรรมการประกันภัยในสมัยสิบปีที่แล้วไม่ว่าจะเป็นประกันชีวิตและการประกันวินาศภัยนั้นก็ยังไม่ได้รับการพัฒนาไปในแนวทางที่ควรจะเป็นเท่าที่ควร ซึ่งก็แน่นอนว่าอาชีพของแอดซัวร์ในเมืองไทยสมัยนั้นยังไม่ได้เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปเหมือนกับของประเทศที่พัฒนาแล้ว และเมื่อหันกลับมาดูถึงเส้นทางที่ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบกับด่านมหาโหดของการสอบในแต่ละชั้นแล้วก็คงจะไม่ง่ายเลย ถึงแม้ว่าจะสอบได้ GPA สูงแค่ไหนจากมหาวิทยาลัยก็ตาม เพราะอย่างคนฮ่องกง สำหรับ

คนที่ตัดสินใจเข้ามาสอบส่วนใหญ่ก็จะได้ GPA เกิน 3.8 ด้วยกันทั้งนั้น ยิ่งมีคนสมัครสอบเก่งมากเท่าไรโอกาสการผ่านก็ยิ่งยากขึ้นเท่านั้น เพราะการประเมินผลจะเป็นการตัดอิงจากกลุ่มเอา จากข้อมูลที่มีในสมัยนั้น วงการแอดซัวร์พูดออกมากันได้อย่างเต็มปากว่า คนที่จะมาเป็นเฟลโล่ปกติจะใช้เวลาเฉลี่ยกันประมาณ 10 ปี (ในหลักสูตรเก่า) จนกว่าจะจบเป็นเฟลโล่ได้ ซึ่งมันเป็นระยะเวลาเนิ่นนานเกินไปที่จะเอาเวลามาเสี่ยง เพราะถ้าเกิดทำไม่ได้ขึ้นมา การจะกลับไปทำงานเป็นวิศวกรเหมือนเดิมคงจะทำได้ไม่่ง่ายนัก

เมื่อสำรวจทั้งจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสที่เอื้ออำนวย พร้อมทั้งอุปสรรคของการที่จะตัดสินใจมาเป็นแอดซัวร์แล้ว ก็ต้องเอามานั่งบวกลบคูณหารกันไปว่าจะทำอย่างไร การตัดสินใจคงต้องใช้ทั้งหลักเหตุผลรวมถึงสภาพจิตใจว่าพร้อมแค่ไหน ตอนต่อไปคงเป็นตอนที่ตัดสินใจเพื่อที่จะตอบว่าใช่ละครับ...

พักยก... ปรับปรุงกรอบ RBC

คณะทำงาน RBC สมาคมประกันวินาศภัย

ซึ่งเจียยู่อี้ ซึ่งนี้ฮวดไ้คะ.....หลังจากที่บริษัทประกันวินาศภัย 48 บริษัทได้ร่วมในการทดสอบกรอบ RBC หรือที่เราเรียกกันติดปากว่า Market Test Run ไปในปี 2552 ที่ผ่านมา ซึ่งเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าผลลัพธ์ดีเกินกว่าความคาดหมายของหลายฝ่าย ขึ้นมึ้นกันไปตามๆ กัน แม้จะมีความกังวลใจกันอยู่เล็กๆ ว่าอาจมีความคลาดเคลื่อนในการประเมินมูลค่าสินทรัพย์และหนี้สินประกันภัยตามกรอบ RBC รวมไปถึงเงินกองทุนที่คำนวณได้อยู่บ้าง แต่คณะทำงาน RBC ทุกคนก็หวังว่าการทดสอบคู่ขนาน (Parallel Run) ในปี 2553 นี้ ซึ่งทุกบริษัทต้องเข้าร่วมทดสอบจะทำให้หลายๆ อย่างเข้าที่เข้าทางมากขึ้น

ช่วงนี้บรรยากาศของโครงการ RBC เหมือนอยู่ในช่วงนี้กมวยพักยก แต่บรรยากาศมิได้เจียบเหงานะคะ เพราะในช่วงปลายปีที่แล้ว ทันทีที่ทดสอบเสร็จผู้ประสานงานของบริษัทประกันวินาศภัยและพวกเราก็ได้ช่วยกันข้อสรุปประเด็นปัญหาและข้อคิดเห็นต่อการทำ Market Test Run และได้นำเสนอให้ทางสำนักงาน คปภ. พิจารณา จนในที่สุดทางสำนักงาน คปภ. ได้แจ้งให้เราได้ทราบถึงประเด็นที่ได้มีการพิจารณาแก้ไขในการประชุม “ทิศทางการพัฒนาธุรกิจประกันภัยปี 2553” เมื่อวันศุกร์ที่ 20 พฤศจิกายน 2552 โดยการเปลี่ยนแปลงหลักๆ ของกรอบ RBC สำหรับการทดสอบคู่ขนานในปีนี้มีดังนี้

1. ค่าความเสี่ยงต่อการเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ย (Interest Rate Risk charge) สำหรับเงินฝาก (Bank Deposits) ซึ่งจะพิจารณาตามระยะเวลาคงเหลือ (T) และอันดับความน่าเชื่อถือ (Credit Rating) สำนักงาน คปภ. ได้ปรับปรุงค่าความเสี่ยงเฉพาะในส่วนของเงินฝากระยะสั้น (1 เดือนหรือน้อยกว่า 1 เดือน)

Bank Deposits	เกณฑ์ที่ใช้ในปี 2552	เกณฑ์ใหม่สำหรับ Parallel Run
อายุคงเหลือ (T) <= 1 เดือน	0.25%	} ใช้ตามเกณฑ์เดิม
1 เดือน > T <= 6 เดือน	0.25%	
6 เดือน > T <= 12 เดือน	0.50%	
T > 12 เดือน (ตาม grade)		
Risk grade 1 (AAA, AA)	1.60%	
Risk grade 2 (A)	4.00%	
Risk grade 3 (BBB)	8.00%	
Risk grade 4 (BB)	8.00%	
Risk grade 5 (B)	8.00%	
Risk grade 6 (C, D)	12.00%	
No Rating	12.00%	

2. ปรับค่าความเสี่ยงจากการลงทุนในตราสารทุน (Equity Risk Charge) เพื่อให้สอดคล้องกับเกณฑ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยใช้ในการกำกับสถาบันการเงิน ดังนี้

ตราสารทุน	เกณฑ์ที่ใช้ในปี 2552	เกณฑ์ใหม่สำหรับ Parallel Run
จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และตลาดหลักทรัพย์อื่นที่ได้รับอนุญาต	24%	16%
ตราสารทุนอื่น	32%	20%

3. ปรับค่าความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงราคาของอสังหาริมทรัพย์ที่ใช้ในการประกอบธุรกิจ (Self-occupied property) ดังนี้

อสังหาริมทรัพย์	เกณฑ์ที่ใช้ในปี 2552	เกณฑ์ใหม่สำหรับ Parallel Run
เพื่อใช้ในการประกอบธุรกิจ	8%	4%
เพื่อวัตถุประสงค์อื่น	16%	16%

4. อนุญาตให้นำผลจากการกระจายความเสี่ยงระหว่างสินทรัพย์แต่ละประเภทไปหักลดเงินกองทุนที่ใช้รองรับความเสี่ยงด้านตลาดโดยรวมได้ (Diversification allowance for market risk) โดยทางสำนักงาน คปภ. จะกำหนดวิธีการคำนวณรวมทั้งค่าสหสัมพันธ์ระหว่างสินทรัพย์แต่ละประเภท (Correlation Matrix) ซึ่งจะนำมาใช้อ้างอิงประกอบการคำนวณ (โดย ณ ที่นี้จะยังไม่ขอก้าว

ลงในรายละเอียด) ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจในการกระจายการถือครองทรัพย์สิน

5. แก้ไขความซ้ำซ้อนของเงินกองทุนที่ใช้รองรับความเสี่ยงด้านการกระจุกตัว (Concentration Risk Charge) และค่าความเสี่ยงด้านตลาดสำหรับการลงทุนในสินทรัพย์ประเภทใดประเภทหนึ่งโดยขอยกตัวอย่างเพื่อเสริมความเข้าใจแก่ผู้อ่านทุกท่าน ดังนี้

บริษัทมีสินทรัพย์เท่ากับ	100,000,000 บาท
มีเงินลงทุนในบริษัทจดทะเบียน A เท่ากับ	8,000,000 บาท
Concentration Limit กำหนดไว้ที่ 5% ของสินทรัพย์	5,000,000 บาท

การคำนวณเงินกองทุนตามเกณฑ์ที่ใช้ในปี 2552

	จำนวนเงิน (1)	เงินกองทุน สำหรับความเสี่ยง ด้านตลาด (2) = (1) x 24%	เงินกองทุน สำหรับความเสี่ยง ด้านการกระจุกตัว (3)*	เงินกองทุนรวม (4) = (3) + (2)	% ค่าความเสี่ยง (5) = (4)/(1)
ส่วนที่ไม่เกิน Limit	5,000,000	1,200,000	-	1,200,000	24%
ส่วนที่เกิน Limit	3,000,000	720,000	3,000,000	3,720,000	124%
เงินลงทุนในหุ้น A	8,000,000	1,920,000	3,000,000	4,920,000	

*100% ของส่วนที่เกิน Concentration Limit

จากตัวอย่างข้างต้น เงินลงทุนส่วนที่เกิน Concentration Limit จะต้องดำรงเงินกองทุนสูงถึง 124% ของเงินลงทุน อันเนื่องมาจากการคำนวณเงินกองทุนซ้ำซ้อนระหว่างความเสี่ยงด้านตลาดและความเสี่ยงด้านการกระจุกตัว ซึ่งสำนักงาน คปภ.

ได้พิจารณาปรับปรุงเกณฑ์การคำนวณเงินกองทุนส่วนนี้ใหม่แล้ว โดยให้หักเงินลงทุนส่วนที่เกินจาก Concentration Limit ออกจากเงินลงทุนทั้งหมดก่อนการคำนวณเงินกองทุนสำหรับความเสี่ยงด้านตลาด ซึ่งการคำนวณตามเกณฑ์ใหม่จะเป็นดังนี้

การคำนวณเงินกองทุนตามเกณฑ์ใหม่สำหรับ Parallel Run ในปี 2553

	จำนวนเงิน (1)	เงินกองทุน สำหรับความเสี่ยง ด้านตลาด (2) = (1) x 24%	เงินกองทุน สำหรับความเสี่ยง ด้านการกระจุกตัว (3)*	เงินกองทุนรวม (4) = (3) + (2)	% ค่าความเสี่ยง (5) = (4)/(1)
ส่วนที่ไม่เกิน Limit	5,000,000	1,200,000	-	1,200,000	24%
ส่วนที่เกิน Limit	3,000,000	-	3,000,000	3,000,000	100%
เงินลงทุนในหุ้น A	8,000,000	1,200,000	3,000,000	4,200,000	

*100% ของส่วนที่เกิน Concentration Limit

6. แกไขเกณฑ์การวัดความเสี่ยงด้านการกระจุกตัวของการประกันภัยต่อ (Concentration Limit for Reinsurance)

	เกณฑ์ที่ใช้ในปี 2552	เกณฑ์ใหม่สำหรับ Parallel Run
เกณฑ์การวัดการกระจุกตัว	% ของ เบี้ยประกันภัยต่อรวม	% ของเงินรับคืน จากการประกันภัยต่อ
a) Unrated Thai counterparty	25%	50%
b) Reinsurance credit risk grade 1	ไม่มี limit	50%
c) Reinsurance credit risk grade 2	ไม่มี limit	50%
d) Reinsurance credit risk grade 3	ไม่มี limit	50%
e) Reinsurance credit risk grade 4	50%	50%
f) Reinsurance credit risk grade 5 and other unrated	25%	25%

นอกจากนี้ ทางสำนักงาน คปภ. กำลังอยู่ระหว่างการปรับปรุงแก้ไขแบบฟอร์มสำหรับการคำนวณเงินกองทุนตามกรอบ RBC ที่ได้ปรับปรุงแล้วเพื่อใช้ในการทดสอบคู่ขนาน (Parallel Run) ในปีนี้ ซึ่งคาดว่าจะแล้วเสร็จในเดือนมกราคม 2553 อย่างไรก็ตาม ข้อมูลทั้งหมดที่รายงานไว้ข้างต้นนี้เป็นเพียงข้อมูลเบื้องต้นซึ่งอาจมีการเปลี่ยนแปลงและเพิ่มเติมได้อีกในภายหลัง หมั่นติดตามกันเป็นระยะๆ นะคะ

ฉบับนี้ เราหวังว่าทุกท่านคงจะใส่ใจกับการรายงานความคืบหน้าของเรา หากมีคำถามหรือข้อสงสัยใด กรุณาติดต่อ RBC Helpdesk ของเราได้ที่นี่...

โทร 0-2651-4506-9 ต่อ 125, 127

หรือ e-mail: rbc_helpdesk@iprbthai.org

